

SISMANOGLU

Ο ΚΟΥΔΟΥΝΑΣ

Ἡ

ΜΑΡΘΑ ΚΑΙ ΜΙΝΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΚΩΔΩΝΑΣ

Η

ΜΑΡΘΑ ΚΑΙ ΜΙΝΩΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΔΣΜΑΤΑ IV.

La réalité est toujours plus poétique
que la fiction, car le grand poète
c'est la nature.

A. de Lamartine.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ
(Ὁδὸς Πενμπτοπαζάρου ἀριθ. 1).

1890.

Καταδίδεται κατὰ τὸν νόμον πᾶν ἀντίτυπον, μὴ
φέρων τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ ποιήσαντος.

Κ. Κ. Παρουδίου

Ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.
(Ὑπ' ἀριθ. 289, 9 Χαζιράν, 1306).

Τ Η Ι

ΙΕΡΑ ΜΟΙ ΣΚΙΑΙ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ

ΙΑΤΡΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΠΟΙΗΣΑΣ.

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

(Α΄.)

~~~~~
I.

Μαγευτική ἡ Πρίγκηπος
ἐν χάρισι καὶ κάλλει
τὰ μέλη της προβάλλει,
ὡς νηρητὶς ἀβρά,

Καὶ λούεται εἰς τὰ νερὰ
τῆς Προποντίδος, ἣτις
τῇ μαγικῇ στολῇ της
θαμβοῖ τὸν ὀφθαλμόν.

Ἄνετελλεν ὁ ἥλιος,
ὁ δίσκος του χρυσίζων
ἐφαίνετο ραντίζων
ἀκτίσι τὰ βουνά,

Εἰς τὴν ὄφρυν τοῦ Κωδωνᾶ
παρίστατο θλιμμένος
ἀνὴρ ἐστηριγμένος
εἰς γηραιὸν κορμόν.

II.

Τὸ βλέμμα του ἐφαίνετο
στρεφόμενον στὰ περίξ,
ὡς τὸ πτηνὸν ἢ πτέρυξ
ἐδῶ κάκει πλανᾶ,

Εἶχεν, ὡς φαίνεται, δεινὰ
πολλὰ εἰς τὴν καρδίαν,
σθεννύοντα εὐδία
νεανικῆς ζωῆς.

Τὸ ὄμμα του ἠμαύρωσεν
ἢ μύχιος του θλίψις,
πολλὰς μοιραίας τύψεις
ὕπεστη ἢ ψυχῆ,

Καὶ δι' αὐτὸ ἐν στοναχῇ,
ἐν ρέμβῃ καὶ ἀνία
ἐτέλει ἐν συννοίᾳ
μετ' ἀλγεινῆς πνοῆς.

III.

Ἐνῶ δ' αὐτὸς ἐρέμβαζεν
ὁ νέος ἐρημίτης,
σεβάσμιος Λευίτης
πρὸς ξένον μοναχόν,

» Πῶς μοι σπαράσσει τὸν μυχόν
» τὸν τῆς καρδίας, λέγει,
» τὸ ἄλγος, ὅπερ φλέγει
» τοῦ νέου τὴν ψυχὴν.

» Εἶν' ἄγγελος ἐπίγειος
» πλὴν τέως ἦν φρενῆρης,
» πάσχων, ἐδῶ κληνῆρης
» ἠνέχθη εἰς τὴν μονήν,

» Πρὸ ἔτους, τὴν παραμονὴν
» Ἁγίου Γεωργίου,
» ψαλλόντων τοῦ ἁγίου
» Ἐσπερινοῦ Εὐχὴν.

IV.

- » Ἐνταῦθα ἀπεφάσισαν,
 » ἔνθα ἡ Θεία χάρις
 » ἰαίνει ὅ,τι ἄρης
 » καὶ θλίψεις προξενεῖ,
- » Νὰ τὸν ἀφήσουν κί' ἡ μονή
 » τοῦ θείου Γεωργίου
 » τὴν εὐδίαν τοῦ βίου
 » νὰ δώσῃ καὶ τοῦ νοῦ.
- » Μακρὰν πολὺ ἐσκέφθησαν
 » παθῶν καὶ παθημάτων,
 » πλησίον τῶν ναμάτων
 » ἀγίου βείθρου ροῦ,
- » Καὶ Μονυδρίου ἱεροῦ
 » θ' ἀνθίς' ἄν ἐμαράνθη
 » καὶ θὰ ὁμοιάσῃ μ' ἄνθη
 » εὐώδη τοῦ βουνοῦ.

V.

- » Μετὰ μηνὸς παρέλευσιν
 » συνέβη θεῖον θαῦμα
 » τοῦ νεαροῦ τὸ τραῦμα
 » ἰάθη καὶ ὁ νοῦς,
- » Ἀφῆκε δ' εἰς τοῦ ἀχανοῦς
 » τὸν μαγικὸν αἰθέρα
 » πρὸς τὸν κοινὸν πατέρα
 » εὐγνώμονας εὐχάς'
- » Πλὴν τετρωμένος ἔμεινε
 » δεινῶς εἰς τὴν καρδίαν
 » καὶ κόρου ἀηδία
 » τῷ φέρει ἡ ζωή,
- » Δὲν τὸν εὐφραίνει ἡ βοή
 » νεροῦ κελαρυσμάτων,
 » πτηνῶν κελαδημάτων
 » κι' ἐκπέμπει στοναχάς.

VI.

- » Γλυκύτατος πλὴν σύνοφρος
- » μακρὰν ἀπὸ ἀνθρώπου
- » εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους
- » τὸ βῆμα του πλανᾷ,

- » Τὴν νύκτα εἰς τὰ σκοτεινὰ
- » περίλυπος ρεμβάζει,
- » οὐδόλως τὸν τρομάζει
- » τοῦ σκότους ἡ σκιά.

- » Εἰς τὸν ναὸν προσέρχεται
- » εὐθύς ὅταν ἀνοίξῃ
- » ἐν πλήρει κατανύξει
- » προσεύχεται θερμῶς,

- » Δακρυρροεῖ ὁ ὀφθαλμὸς
- » αὐτοῦ καὶ περιβρέχει
- » τὸν μάρτυν, ὅς τὸν ἔχει
- » ποιήσει ὑγιᾶ.

VII.

- » Προχθὲς μὲ παρεκάλεσε
- » θερμότατα, ν' ἀρχίσω
- » καὶ νὰ τῷ ἱστορήσω
- » ἀγνὸν ἱστορικόν,

- » Τὸ πῶς εὐρέθη ἡ εἰκὼν
- » τοῦ Θεοῦ Γεωργίου
- » καὶ τί τὸ τοῦ Ἁγίου
- » ἐπάνυμον δηλοῖ.

- » Τὸ ὑπεσχέθην. Σήμερον
- » τὸν πόθον, ὅς τὸν φλέγει
- » θὰ σβύσῃ ὅ,τι λέγει
- » γραφίς ἱστορικῆ,

- » Ὅθεν ἐλθὲ ὁμοῦ ἐκεῖ
- » καὶ θὰ ἀκούσῃς ὅσα
- » περὶ αὐτῶν ἡ γλῶσσα
- » τῶν πάλαι ὁμιλεῖ.

VIII.

- » Μετ' οὐ πολὺ ἐκάθηντο
 » τρεῖς ἄνδρες ὑπὸ πεύκην,
 » ἐξ ὧν ποτὲ τὴν λεύκην
 » δὲν ἔδρεψεν ὁ εἷς,
- » Ἦτο ὁ νέος ἀτυχής,
 » ὅστις ἠδὺ ὠμίλει,
 » πλὴν ἔφευγε στὰ χεῖλη
 » καὶ στεναγμὸς ὀξύς.
- » Ὁ Ζέφυρος ἐσφύριζεν
 » ἐν μέσῳ τῶν κομάρων.
 » καὶ ἠκούοντο τῶν γλάρων
 » οἱ πάγγλωσσοι κρωγμοί,
- » Πλὴν ἦλθε τέλος ἡ στιγμή
 » ὁ τῆς ἐρήμου φίλος
 » ὠμίλησε στωμύλως
 » καὶ εἶπε τὰ ἐξῆς :

Ο ΚΩΔΩΝΑΣ.

« Εἶχον ἀπεράσει ἔτη τριακόσια περίπου
 Μετὰ τὴν τῆς Νέας Ρώμης ἄλωσιν, καὶ εἰς τῆς Πριγκήπου
 Τὴν ὠραίαν νῆσον ἔζη γηραιὸς ποιμὴν προβάτων,
 Ἄπερ πρὸς βοσκὴν ὠδήγει λόγγων μέσῳ τε καὶ βάτων.
 Γέρων εὐσεβὴς ὑπῆρχε καὶ ἐνάρετος συνάμα
 Ὁ Ποιμὴν, ὅστις ὑπέστη τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο θαῦμα
 Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
 Κι' εὗρε τεθαμμένην τότε τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.

« Ἐβόσκέ τινα πρωΐαν, ὡς συνήθως τὴν ποιμνὴν του,
 Ὅτε ἤχος κωδωνίσκων ἔπληξε τὴν ἀκοὴν του.
 Ἦτο ἤχος ἀσυνήθης, φοβερός πως τῷ ἐφάνη,
 Ἐτρεμε, καὶ μόνον χάρις τῷ Ἁγίῳ δὲν ἐμάνη.
 Τὸν σταυρόν του τρίς ποιήσας ἔλαβεν ὀλίγον θάρρος
 Κι' ἔπαυσε τοῦ νὰ νομίζῃ πῶς τὸν προσκαλεῖ ὁ χάρος.
 Θάρρος δίδωσι τὸ Θεῖον,
 Ὅταν ἀλγηδῶν ἡ τρόμος μᾶς καλύψῃ εἰς τὸν βίον.

« Καὶ ἐν τούτοις τῶν κωδῶνων ἡ φωνὴ τὸν προσεκάλει
 Ἐκπληκτος δὲ ἠκροῶτο, πλὴν ὁ κώδων τὸν ἐκάλει·
 Οὕτως ὠδηγήθη τότε πρὸς τινὰς σωροὺς πετρώδεις,
 Οὓς ἐκάλυπτον καὶ πεῦκαι τε καὶ κόμαροι εὐώδεις.
 Ἔστη πρὸ τοῦ μέρους τούτου πλήρης σεβασμοῦ καὶ
 τρόμου.

Ἐφυγε καὶ ἐπανῆλθε μὲ τὸν λίσγον ἐπὶ ὤμου
 Σκάπτων ἔτυχε τοῦ δώρου,
 Γεωργίου τὴν εἰκόνα εὖρε τοῦ τροπαιοφόρου.

« Δώδεκα περὶ τοῦ ἵππου τὸν λαϊμὸν ἀνηρημένοι
 Κώδωνες, ἦσαν ἀλλήλοις δι' ἀλύσου ἠνωμένοι·
 Θέαμα δ' ἀγνὸν καὶ θεῖον τότε ἔκεισε ἐτελεῖτο
 Ὁ ποιμὴν στοὺς τρέμαντάς του πόδας μόλις ἐκρατεῖτο.
 Ἄνυψώσας τὴν εἰκόνα ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ,
 Ἔδειξεν αὐτὴν ἀκμαίαν τῇ τῆς γῆς ἐπιφανείᾳ
 Κι' ἐπ' αὐτῆς ἔχων τὰ χεῖλη
 Ἐντρομος καὶ ἐν δακρύοις συνεχῶς τὴν κατεφίλει.

Ἦδωρ τρισηγιασμένον τὸν ξηρὸν εὐθέως χῶρον
 Κατεκάλυψεν, ὑπάρχον εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας δῶρον·
 Κι' ἔδειξας τὰ τρόπαιά σου, Ἄγιε Μεγαλομάρτυς,
 Ἡροῆ, ἣτις προῆλθεν ἤρχισε τὰ θαύματά της.
 Ἐθριάμβευσαν πλειστάκις τὰ πανιέρα της ρειθρα
 Καὶ ἀπέβη τῇ Πριγκήπῳ Σιλωάμου κολυμβήθρα,
 Χάριν ἔχουσα ἁγίαν
 Καὶ δωροῦσα ἀεννάως εἰς τοὺς πάσχοντας ὑγείαν.

Πάντες ἔσπευδον ἐκεῖσε, ὅτε ὁ ποιμὴν ἀφίχθη
 Ἐν τῇ τῆς Πριγκήπου Χώρα καὶ τὸ θαῦμα διηγῆθη.
 Ταχυπτέρως δὲ ἡ φήμη τὸ συμβᾶν διασαλπίζει
 Καὶ τῶν νήσων καὶ τῶν πέριξ τοὺς κατοίκους συνα-
 θροίζει.
 Ἄγοντες τοὺς ἀσθενοῦντας καὶ αὐτοὺς τε τοὺς κλι-
 νῆρεις
 Στείρας καὶ λεπρούς συνάμα φθισικούς τε καὶ φρε-
 νῆρεις,

Πάντες ἔσπευδον ἄθροοι
 Γέροντες καὶ παῖδες ἅμα ἐναγεῖς τε καὶ ἀθῶοι.

« Ἐν εὐχαῖς καὶ λιτανείαις ἤγειραν σεπτὸν ναῖσκον,
 Ἐνθα ἤρχετο ὁ πάσχων τὴν ὑγείαν του εὐρίσκων.
 Ὡ εἰκὼν μου τρισαγία, πίστεως ναμάτων βρύσις,
 Πόσαι περὶ σοῦ ὑπάρχουν εὐσεβείας ἀφηγήσεις.
 Περὶ σοῦ, τροπαιοφόρε, τότε ἅπαντες ὁμοίως,
 Ἐτερόδοξοι ἐν γένει καὶ ὀρθόδοξοι ἰδίως
     Μετὰ πίστεως ἐλάλουν,
 Καὶ διὰ τοὺς κώδωνάς σου, Κωδωνᾶν σε ἀπεκάλουν.

« Ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ σου ὁ ποιμὴν ἔγεινε τότε,
 Ὃν ἠγάπων, ὡς πατέρα εὐσεβάστως οἱ νησιῶται,
 Εὐλαβῶς ὑπηρετῶν σε μέχρι τελευτῆς τοῦ βίου
 Εἶδε τὰς εὐεργεσίας τοῦ ναοῦ σου τοῦ ἁγίου.
 Ἐβλεπε τὰ θαύματά σου ὁ ποιμὴν, πλὴν δὲν ἠπόρει
 Τὴν Εἰκόνα σου δοξάζων εὐσεβῶς τὰ ἐθεώρει
     Καὶ ἐκ πίστεως ἁγίας
 Μοναχὸς καρεῖς ὁ γέρων, ὠνομάσθη Ἡσαίας

« Χάριτος κατηξιώθη καὶ δυνάμεως ἁγίας
 Τὸν σταυρὸν κρατῶν ὑπῆρχε πᾶσι πάροχος ὑγείας
 Τῆς τεκτονικῆς εἰδήμων διὰ θαύματος ἁγίου,
 Τὴν ἐνταῦθα ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
 Ἐκτίσε δι' ἐπισήμου κυβερνητικῆς ἀδείας,
 Ἐνῶ τότε ναυαγοῦντα δὲν ἀπῆλαυον εὐδίας
     Τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ σκάφη
 Ὅμοιάζοντα πλειστάκις ἀληθῶς θανόντων τάφοι.

« Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κομάρων τὸ μονύδριόν μας τοῦτο,
 Ἐν τῇ κορυφῇ τῆς νήσου ὑπερήφανον ὑψοῦτο.
 Σεβαστῆς τοῖς ξένοις οὔσης τῆς σεπτῆς του Ἐκκλη-
     σίας
 Καὶ τὴν εὐνοϊαν χαιρούσης τῶν ἐλθόντων ἐξ Ἀσίας,
 Δι' αὐτὴν ἤρχισε τότε καὶ προνόμιον νὰ θάλλῃ
 Ἡ μονὴ μας μόνον αὕτη τοὺς πιστοὺς της προσεκάλει,
     Πέμπουσα κωδῶνων ἤχον,
 Ἐνῶ τότε οἱ ναοὶ μας κώδωνας οὐδόλως εἶχον.

α ὦ! τοὺς πάντας ὑποτάσσεις σεαυτὸν ὑπερασπίζων,
 Ἅγιε Μεγαλομάρτυς, τὴν ἀσέβειαν ραπίζων.
 Ἄλλοτε δὲ πάλιν φεύγεις, λόγοις ἀνεξερευνητοῖς
 Τῶν ἀσεβειῶν τὰ σμήνη καὶ σὲ κρύπτει ἐρημίτης.
 Ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων βασιλέων Νέας Ρώμης
 Ταπεινοῖς τὴν σὴν Εἰκόνα κρύπτων ἐν γήνιοις δόμοις.
 Ταύτην ἐκ χειρὸς ὁσίας,
 Ἐν τῇ γῇ ταφείσαν εὖρε φωτισθεὶς ὁ Ἡσαίας.

α Ἐνθα αἱ τάνῦν Καμάραι ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων
 Μοναστήριον ὑπῆρχε γυναικῶν ἐπὶ τῶν βράχων.
 Ἰδρυσε δὲ τοῦτο πάλαι ἡ ἐξ Ἀττικῆς Εἰρήνη,
 Ὅτε ἡ ὀρθοδοξία ἔκλαιεν ἐν τῇ ὀδύνῃ,
 Καὶ τοῦ ὄβρου ἐκπεσοῦσα ἐντὸς τούτου κατεκλείσθη
 Τῶν φρικτῶν τῆς ἐγκλημάτων ἐν αὐτῷ ἐκαθαρίσθη·
 Εἶτα δ' ἐν τῇ Λέσβῳ οὖσα,
 Τῆς Μονῆς ἐξωρισμένη, ἔθνησκεν ἐκεῖ θρηνοῦσα.

α Οἱ τὰ τῆς Εἰρήνης, οἷα ἐν τῷ βίῳ τῆς ἐφάνη,
 Ἱστοροῦντες χρονογράφοι Κεδρηγὸς σὺν Θεοφάνει
 Μιχαὴλ Γλυκᾶς ἐπίσης καὶ πρὸς ἅπασιν ἐκεῖνος
 Ὁ ἐμμέτρως ἱστορήσας Μανασσῆς ὁ Κωνσταντῖνος
 Τὴν Μονὴν ἐν τῇ Πριγκήπῳ πάντες λέγουσιν ὁμοίως,
 Ὅτι ἔκτισεν Εἰρήνη, ὁ δὲ Κεδρηγὸς ἰδίως
 Μαρτυρεῖ ὅτ' εἰς τὸ ὄρος
 Τῆς Πριγκήπου τὰ ὅστ' αὐτῆς ἔθαψεν ὁ Νικηφόρος.

α Τὴν Εἰρήνην ἐκ τῆς Λέσβου, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ βίου
 Τοῦ εἰκονοφίλου πλήθους, τοῦ λαοῦ τοῦ τοῦ πληθείου
 Ἱκανοποιῶν τοὺς πόθους ὁ μονάρχης Νικηφόρος
 Μετεκόμισε θανοῦσαν εἰς τὸ τῆς Πριγκήπου ὄρος.
 Ἐνθα νῦν ἐν τῇ Πριγκήπῳ τὰ τῶν Καμαρῶν ἐδάφη
 Ἡ ἀνάσασα ἐνδόξως, ταπεινότατα ἐτάφη
 Συνεθάπτοντο δ' ὁμοίως
 Πλεῖστα, ὅσα ἐν Νικαίᾳ ἐθεσπίσθησαν ὁσίως.

Εἶπεν ἀνυψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὁ γέρων
 Τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν σέβας εἰς τὸ πρόσωπόν του
 φέρων.

Ἦδη δ' ἀνηγέρθη ἔνθους τῆς μονῆς ὁ ἐπισκέπτης
 Πλήρης σεβασμοῦ ἐνθέου κι' ἡ μορφή του, ὡς κα-
 ἠρέπτης,

Ἐξεικόνιζε βαθείας ἐντυπώσεις τῶν ρηθέντων
 Ὑφ' ἁγίου συναδέλφου εὐσεβῶς ιστορηθέντων
 Καὶ τοῦ Κωδωνᾶ τὰ ὄρη

Σὺν τοῖς φίλοις χαιρετίζων ὁ Λευίτης ἀνεχώρει.

«Τέκνον, τότε ὁ πρεσβύτης ἱερεὺς ὁ εἰρημένος
 Εὐύρεις, λέγει, ποῖος εἶναι ὁ Λευίτης οὗτος ξένος,
 Τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν αὐτῷ ἐκπροσωπεῖται
 Ἡ σεπτὴ ἡγουμενία καὶ Γρηγόριος καλεῖται.
 Τῶν τοῦ ὄρους μας προπόδων ἡ μονὴ ἐγγυὺς ἐκείνη
 Εἰς ἀπόστασιν μετρίαν τὰς ἀμπέλους τῆς ἐκτείνειν.

—Πλὴν τί ἔχεις τέκνον πάλιν;

Ἡ μορφή σου, φεῦ, προδίδει θλίψιν, ταραχὴν καὶ
 ζάλην.

«Κρύπτεις, τέκνον, αὐθις νέον μυστικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ,
 Διορῶ ἐγὼ ἀμέσως τὰ ἐν ἄλγεσι παιδία.

Μήπως τραύματα ἀρχαῖα ἀναξέει σοι ἡ μνήμη;
 Φεῦ, εἴν' ἡ μορφή σου σύννους μειδιάματος ἐρήμη;
 Ἐπαθες τι νέον τραῦμα, λέγε, τέκνον, μὴ διαστάξεις,
 Εἶμαι λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ — διατί ἀναστενάξεις;

Ἴσως σέ παρηγορήσω,

Ἴσως βάλσαμον θρησκείας ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ χύσω.

Λέγε, Μίνω, λέγε, τέκνον, εἰς πνευματικὸν πατέρα.
 Τὴν καρδίαν σου τί θλίβει; — νουθεσία καλλιτέρα
 Μάθε τέκνον δὲν ὑπάρχει εὐσεβοῦς ἱερωμένου
 Ζῶντος τε μακρὰν τοῦ κόσμου τῶν παθῶν μεμακρυ-
 σμένου.

Ἐχεις θλίψεις, φεῦ, ἀρχαίας πλὴν καὶ νέας διακρίνω.
 Εἶμαι ἱερεὺς πρεσβύτης, ἔχω πείραν τὰς πράυνω·

Ἐζήσα εἰς τὴν ὁδύνην

Κιεῖδον παθημάτων πάλην τε καὶ αἰσθημάτων δίνην.

Λέγε Μίνω, νὰ συγκλαύσω σοὶ ὑπόσχομαι ἐπίσης
Μετὰ σοῦ, ἐὰν οὐδόλως κατευνάσω σου τὰς θλίψεις.

Ἔχει τέκνον ἢ θρησρεία πλεῖστα φάρμακα καρδίας

Ἄπαιτοῦντα ἱερέας ἀρετῆς τε καὶ παιδείας,

Ἄπαιτοῦντα ὁ Λευίτης σὺν τοῖς πάσχουσι νὰ κλαίῃ

Ἀναλόγως τῶν τραυμάτων θεραπείας νὰ ἐκλέγῃ,

Δίδων Θείας νοθεσίας

Λέγε τέκνον σὲ ὀρκίζω τοῦ Χριστοῦ μας τὰς θυσίας».

Μὲ μανδῆλιον ὠραῖον δάκρυα πολλὰ σπογγίζων

Χλόην ἕαρος ὁ Μίνως ἔπαυσε πικροποτιζων.

Φεῦ, ἡ γλὴ ἐμαράνθη ἐκ τῆς τοῦ ρευστοῦ πικρίας

Καὶ ἐστείρευσεν ἡ δρόσος ἀπὸ στοναχὰς μυρίας

Ἄνεκῆσεν ἐκεῖνος — Ἄνθος λευκανθέμου δρέπων

Ἄφελῶς ἐφυλλομέτρει τὸν Λευίτην μας προσβλέπων,

Καὶ μὲ κύκνου μελωδίαν

Ἦρχισε νὰ διηγῆται; ἢ νὰ ψάλλῃ θρηνηδίαν;

Τέλος τοῦ Α' ᾠδατος.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ι.

« Νὰ σοὶ εἶπω, ὦ πάτερ, ζητεῖς συμφοράς,

νεαρὰς παθημάτων ἐκρήξεις

Φεῦ, γνωρίζων τὰς πάλαι τῆς μοίρας ἀρὰς

ἂν ἀκούσης τὰς νέας θὰ φρίξεις.

Πρὸς ἀσώματα ὕψη τὰς χεῖρας ὕψων

« ὦ Χρηστίνα φωνεῖ μακαρίτις

ὦ μνηστή μου ἐν σοὶ συγγνωστὸς ἐκπεσῶν,

τὴν καρδίαν μου φλέγει πυρῆτις.

« Ἔτος μόλις περᾶ ἡ καλὴ μου μνηστή

κι' οἱ γονεῖς μου κοιμῶνται εἰς μνήμα.

Εἶχον τόσα δεινὰ ἀλγεινὰ ὑποστῆ

καὶ ἐν τέλει κατέπεσαν θῆμα!

«Καὶ ἀντὶ νὰ συγκλαίω γονεῖς καὶ μνηστήν

φεῦ! τὸ στήθος μου πάλλει καὶ σπαίρει

Καὶ ἀντὶ νὰ φυλάττω καρδίαν πιστὴν

φεῦ! τὸ στήθός μου ἔρωτας φέρει.

«Συγχωρεῖτε υἱὸν μακαρίζται γονεῖς»
καὶ συγχώρει τὸν Μίνω Χρηστίνη,
Ἐὰν πάλιν τρυφᾷ εἰς στιγμὰς ἡδονῆς,
ἂν στὸ στήθος τοῦ θάλλη μυρσίνη.

«Πλὴν Χρηστίνα μου σὺ εὐγενῶς συγχωρεῖς»
τὸν μνηστῆρα σου, ναὶ τὸν γνωρίζω
Χθὲς καθ' ὕπνον σέ εἶδον λευκὰ νὰ φορῆς,
πῶς σέ βλέπω ἀκόμη νομίζω.

«Φεῦ! τῆς Μοίρας ἀκόμη σ' εὐρίσκει ἀρὰ,»
λευκὰ σάβανα ἤλθες φοροῦσα,
Καὶ ἡρέμα: ἔρᾳς μὲ ἡρώτας πικρά,
ἔρα, εἶτα, μοὶ εἶπες θρηνοῦσα.

«Ἐν τρομῶδει λυγμῶ ἀφυπνίσθην εὐθύς,»
καὶ πηδῆσας ταχύς ἐκ τῆς κλίνης
Εἰς ἐνθέρμους τινὰς προσευχὰς ἀφεθεῖς
ἐνουκτέρευον θῦμα ὀδύνης

«Ο Μορφεὺς ψυχικὰς ἀλγηδόνας μισεῖ
μ' ἀπεκοίμησε, πλὴν ἀπὸ μνημα
Ἐξελοῦσα, μοὶ εἶπες Χρηστίνα χρυσοῆ:
ἔρα, εἶσαι τοῦ ἔρωτος θῦμα.

«Ἄπο ἄγριον τάφον ἐξηλθεν ὠχρὸς
ὁ πατήρ μου, μὲ θάψινον χρῶμα,
Ἵψηλὸς καὶ ἰσχνὸς τὴν μορφήν αὐστηρὸς
μὲ προσεῖδε μὲ ἔνδακρυ ὄμμα.

«Μίνω Μίνω κραυγάζει καὶ λέγει: ἔρᾳς:
τοὺς δοθέντας σου ὄρκους ἀφίνεις;
Ἡ ψυχὴ τῆς θρηνεῖ εἰς βασάνων πυρὰς
τὴν πιέζει φορτίον ὀδύνης.

«Εἰς ἐρώτων τρυφᾶς ξενικῶν ἡδονὰς,
πλὴν τὴν ξένην πιστὴν σου θὰ κλαύσης
Δὲν σέ σώζει ποσῶς ὁ σεπτὸς Κωδωνᾶς,
τῆς ἀρᾶς τὴν ἰσχὺν δὲν θὰ θραύσης».

Προησθάνθη εὐθύς προφητείαν δεινὴν
 ὁ Δευίτης καὶ θλίψεις μυρίας,
 Πλὴν τῷ Μίνω λαλεῖ μὲ γλυκεῖαν φωνήν,
 συγκρατεῖ τὰς ἐντός του πικρίας.

«Τέκνον πάσχεις δεινῶς, πλὴν ἀλόγως ληρεῖς,
 τί πρὸς σέ αἱ νεκρῶν ἐμφανίσεις
 Καὶ ἐρώτων δεινά τε καὶ θρηῆνος βαρῦς
 καὶ αὐταὶ αἱ σκληραὶ ἀναμνήσεις ;»

Ψιθυρίζει ὁ γέρον θερμὴν προσευχὴν
 καὶ σταυρὸν ἐκ τοῦ κόλπου λαμβάνει,
 Μορμυρίζει αὐτὸς μαινομένων εὐχὴν,
 πλὴν τὸν Μίνω οὐδόλως λανθάνει.

«Πάτερ Ἄνθιμε, πάτερ, φωνεῖ νωχελῶς
 τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς του σπογγίζων,
 Ἐχω, πάτερ, τὰς φρένας ὀρθῶς καὶ καλῶς,
 πλὴν θρηῆνῶ τοὺς νεκροὺς μου ὑβρίζων.

Ἐπληγώθη σφοδρῶς εἶμαι θῦμα οἰκτρὸν,
 με πτοεῖ ἡ πικρὰ στοναχὴ της,
 Ὡς ἐπίορκον, φεῦ, με πτοεῖ τὸ παρὸν
 με πτοεῖ ἡ ἀθῶα ψυχὴ της».

«Πλὴν ἀνδρίζου, ὁ γέρον τῷ λέγει φωνῶν,
 μὴ φοβοῦ τοὺς νεκροὺς νὰ λυπήσης ;
 Οἱ νεκροὶ σου ἐγγύς οὐρανίων σκηνῶν
 πνέουν μῦρα οὐχὶ ἐκδικήσεις»

«Πνέει μύρων εὐχῶν ἀποπτᾶσα ψυχὴ
 καὶ φιλεῖ οὐρανίους ἐκστάσεις
 Τῷ Θεῷ ὀμιλεῖ, ἀποβάλλει ταχὺ
 τῶν παθῶν καὶ βορβόρων τὰς τάσεις.

«Ἡ θρησκαία ρευστὸν βαλσαμῶδες, ἡδὺ
 τῶν ἐρώντων τὰ στέρνα ποτίζει
 Ἡ ψυχὴ σου ἐρᾷ, τί πρὸς τοῦτο ; παιδί !
 τὴν θανοῦσαν μνηστὴν σου ὑβρίζει ;»

Δι' ὁμοίων ὁ γέρον τοῦ νέου κρατεῖ,
 φεῦ! φρενῶν τρικυμίας φοβεῖται,
 Νὰ πρᾶυνῃ ψυχῆς ἀλγηδόνας ζητεῖ,
 νοουθεσίας ἐτέρας αἰτεῖτε ;

Τοῦ Λευίτου πᾶς λόγος, ὡς δρόσου σταγῶν
 τὴν καρδίαν τοῦ Μίνω ραντίζει
 Καὶ ἐκεῖνος, ὡς ψάλλει ἐν δάσει τρυγῶν
 ἀφηγήσεις ἐρώτων ἀρχίζει :

« Πρὸ μηνὸς δειλινὸν ἑορτῆς ἀνθηρᾶς
 εἰκοστῆς καὶ πέμπτης Μαρτίου
 Τελετὴν ἐτελοῦμεν εὐχῆς ἱερᾶς
 δακρυβρέχοντες φύλλον χαρτίου.

« Ἦτο χάρτης σεπτὸς ἐπὶ τούτου ἐγὼ
 εἶχον γράφει ὀνόματα πλείστων
 Θεονεώτων, ὦ Πάτερ, ἀκόμη ριγῶ
 εἰς ἀνάμνησιν φίλων ἡδίστων.

« Τὸν ναὸν παρευθὺς ἐπ' ἐλπίδι χαρᾶς
 κατελίπομεν, πάτερ μου, τότε
 Καὶ πρὸς σὲ συζητήσεις συνῆψαν μακρὰς
 δημογέροντες δύο νησιῶται.

« Ἄλλ' ἐγὼ ἀπὸ σοῦ ἱκανῶς μακρυνθεῖς,
 πρὸς τὰς πεύκας ὠδήγουν τὸ βῆμα
 Καὶ ἐπάνω κορμοῦ κεκομμένου ριφθεῖς
 ἀνηγέρθην τοῦ ἔρωτος θύμα.

« Ἦν ἑσπέρα χρυσῆ ἐξ ἐκείνων, καθ' ἃς
 καὶ τὰ ἄνθη ἀλλήλων ἐρῶσι
 Καὶ ὁ χόρτος κι' ἡ δρόσος ἐρώτων ἐθάς
 ἐρωτύλως τὰς ὥρας περῶσι.

« Ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς καὶ ἡ αὐρα ἐρᾷ
 καὶ φιλοῦσα τὰ φύλλα τῶν κλώνων,
 Ψιθυρίζει αὐτοῖς καθαρὰ καθαρὰ
 τὰ δεινὰ τῶν τοῦ ἔρωτος πόνων.

«Πρὸ στρωμνῆς χλοερᾶς παρεκεῖ εὐγενῆς
 συνοδία ἀβρῶς διασκεδάζει,
 Καὶ τοῖς πέριξ γελῶσα, ἀγνῆς ἠδονῆς
 καὶ φαιδρότητος ἄνθη μοιράζει.

«Οἰκογένεια ἦτο, εἰκὼν τῆς χαρᾶς,
 ἦσαν σύζυγοι, τέκνον ἐκείνη,
 Ἐαίτια τῆς νῦν ἀλγεινῆς συμφορᾶς,
 δι' ἣν πρός με ἄνθει ἡ μυρσίνη.

«ὦ! πολλοὺς ἀπαθεῖς εἰς ἐρώτων σκηνὰς
 τὸ τῆς Κύπριδος τέκνον μαγεύει,
 Ἄτρομήτως κτυπᾶ ἀναμνήσεις δεινὰς
 καὶ νεκρῶσας αὐτὰς θριαμβεύει».

«Ὁκτωκαίδεκα, πάτερ μου, χρόνων
 ἡ θυγάτηρ συζύγων ὀλβίων,
 Καταθέλγει μ' ἐν βλέμμα της μόνον,
 ἀποπνέουσα ἔρωτα θεῖον.

«Ὡς κορμὸς νεαρᾶς κυπαρίσσου
 πλήρης χάριτος θείας ἐκείνη,
 Καὶ λευκὴ δίκην φύλλων ναρκίσσου
 θεσπεσίαν μαγεῖαν ἐκχύνει.

«Καὶ καθὼς κυπαρίσσου ἡ ὄψις
 τὸ μελάγχολον αὐτῆ ἐκφράζει,
 Ἐχει ἔμως καὶ ρόδου ἀπόψεις,
 ὅπερ ὄντως αὐτὴν ἐκθειάζει.

«Στὰ κρινόχροα κάλλη ἐκεῖνα,
 ἔταν αἴφνης χυθῆ ρόδου χρῶμα,
 Αἰσχυνθῆτε καὶ ρόδα καὶ κρινα
 κί' ἐξ αἰσχύνης κρυφθῆτε στὸ χῶμα.

«Καστανόχρουν τὴν κόμην, ἔσθ' ὅτε
 ἐλικτὴν πρὸς τὸ μέτωπον φέρει,
 *Ἦτις πάντα μαγεύει ὁπότε
 λεπτεπίλεπτος αὔρα τὴν αἶρη.

«Κυανόγλαυκον ἔχει προσπαῖζον
 χαριέντως, πυρίπνοον ὄμμα
 *Ἀκουσίως καρδίας πιέζον
 καὶ λαλοῦν, ὡς μελιρρυτὸν στόμα.

«Τὰς καρδίας τὸ ὄμμα της φλέγει
 ναί, τὸ ὄμμα, ἐκεῖνο τὸ ὄμμα,
 *Ὅπερ κρεῖσσον ἐκφράζει καὶ λέγει,
 ὅ,τι κρύπτει τὸ μάγον της στόμα.

«Περιττὴ τῶν γλυφῶν ἡ σμίλη,
 πᾶν τῆς ἄλλο ὑπέρτερον εἶναι,
 *Ἄν αὐτῆς μειδιῶσι τὰ χεῖλη
 θάλλουν ρόδα κι' ἀνοῦσι μυρσῖναι.

«Ὅντως δίκην λαλῶ μαινομένου,
 πλὴν καὶ σὺ ἂν αὐτὴν ἀτενίσης,
 Εἰς τὸ πάθος τοῦ Μίνω θλιμμένου
 θὰ ραγῆς εἰς σφοδρὰς συγχινήσεις.

«Φεῦ! τὴν εἶδον, γλυκύπικρος τύψις,
 πλὴν στιγμὴ παραδείσιος ἄμα
 Μοῦ ἐνέκρωσε πάθη καὶ θλίψεις
 ραίνουσά με τοῦ ἔρωτος νᾶμα.

«Ἐν μας βλέμμα, ὦ πάτερ, ἐν μόνον
 τὰς ψυχὰς μας ἐν τάχει συνήνου,
 Βλέμμα σκέψεις καὶ ἄλλη νεκρῶνον
 ὦ! μεγίστη ἰσχὺς ἢ ἐκεῖνου.

«Ἐν καὶ μόνον ἀπλούστατον βλέμμα,
 πλὴν πυρῶν διαδίδει ἐκρήξεις,
 Ἐν καὶ μόνον φλογίζει τὸ αἷμα,
 τῆς καρδίας προδίδον τὰς νύξεις.

«Εἰς καὶ μόνος σπινθὴρ ἂν περάσῃ
 εἰς πυρίτιδος δόσεις ὀγκώδεις,
 Ὁ ὑπνόμος βράχους τινάσσει
 ἀναπέμπων ἐκρήξεις πετρώδεις.

«Οὕτω, πάτερ, ἡ ἔλξις ἐκείνη
 ἐκτινάσσει καὶ θλίψει καὶ ἄγῃ,
 Ὁ παθῶν τὸ καθήκον ἀφίνει
 πρὶν σκεφθῆ ἢ ἰσχύς τὸν ἀπάγει.

«Εἶναι, πάτερ μου, δύναμις θεία
 τοῦ ἀνθρώπου τὸ θεῖον δηλοῦσα,
 Ἐν θριάμβοις νικῶσα κ' ἐν βίᾳ
 ψυχᾶς δύο εἰς μίαν ἐνοῦσα.

«Ὡς ἐνοῦσα τὴν αὐλον φύσιν
 τὰς ωραίας δυσμόρφους συνάπτει,
 Ἔχει θεῖαν οὐράνιον κληῖσιν
 εἰς τὸ πνεῦμα τὰς φλόγας ἀνάπτει..

«Ἡλεκτρίζον, σπινθήρινον βλέμμα,
 βλέμμα καῖον ! τοῦ ἔρωτος νεῦμα,
 Δὲν λαλεῖς, πλὴν φλογίζεις τὸ αἷμα
 δὲν λαλεῖς, πλὴν ἐκφράζεις τὸ πνεῦμα.

«Ἐμαγεύθην στὸ βλέμμα ἐκεῖνο,
 πλὴν ἐκεῖθεν φλεχθεῖς ἀνεχώρουν
 Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μείνω,
 εἰς κομάρων σκιᾶς ἀπεχώρουν.

«Ἀπεχώρουν ! πλὴν ἔτοιμος ἦμην
 νὰ στραφῶ, ἔθην ἤλθον, ὀπίσω·
 Δὲν ἰστάμην, ἀλλ' οὐτ' ἐκαθήμην,
 ἐνεδοίαζον ποῦ νὰ βαδίσω.

«Ἡ τοῦ ἔρωτος φλόξ μᾶς διώκει,
 πλὴν μᾶς ἔλκει φλογώδης μαγεία,
 Ὡς προσέλκουν τὰ ὄρνεα κόκκοι
 σιτηρῶν, καὶ ἀμπέλων ραγία.

«Ὁ ἀνὴρ τὸ πτηνὸν δὲν φοβίξει,
 ἂν ἐκεῖνο ἰδῆ που ραγίον
 Καὶ κυκνεῖως συχνὰ πτερυγίζει
 χρυσαλλίς πρὸς λαμπάδος φλογίον.

«Καὶ ἐνῶ τὸ πτηνὸν καταβαίνει
 τὸ προσβάλλει βολὴ πυροβόλου
 Πρὸ λαμπάδος δὲ κεῖτ' ἔρριμμένη
 Χρυσάλλις ὑπὸ σχῆμα ἀσβόλου.

«Ὅτῳ, πάτερ, εἰσὶν οἱ ἔρῳντες
 θὰ φλεχθῶσι καλῶς τὸ γνωρίζουν,
 Πλὴν καὶ σκέψεις καὶ κρίσεις λιπόντες,
 πρὸς ἀγνὰς ἡδονὰς πτερυγίζουν.

«Ἡμην ἔτοιμος, πάτερ, νὰ σπρέψω,
 πλὴν ὡς ἄγγελος ἦλθεν ἐκείνη,
 Πρὶν προσθῶσω μυρσίνην νὰ δρέψω
 κατὰ τύχην αὐτῆ τὴν προτείνει.

«Ῥεμβωδῶς ἐπροχώρει βραδέως
 πρὸς τὸ δάσος τυχαίως καὶ μόνη,
 Ἐτενίσθημεν αἴφνης ἡδέως
 καταπόρφυροι, ὡς ἀνεμώνη.

«Ἡ οὐράνιος αὕτη αἰσχύνη
 ἢ συνήθως αἰδῶς καλουμένη,
 Ὅταν ρόδα παρθένους προτείνῃ
 θεῖον νᾶμα χαρίτων τὰς ραίνει.

«Καὶ ἐγὼ ὁ τοσοῦτον γενναῖος,
 ἡμην, πάτερ, δειλὸς ὡς παιδίον,
 Πλὴν δικαίως, ὦ πάτερ, ὁ νέος
 δρέπει τρέμων τοῦ ἔρωτος Ἴον.

«Ἄλλ' ὁ ἔρωσ συνδέει εὐκόλως,
 οἱ ἔρῳντες εὐθύς οἰκειοῦνται,
 Μία λέξις ὁ ἔρωσ των ὅλος,
 ἐν ὀλίγοις αὐτοὶ ἐννοοῦνται.

«Ὅ,τι γράφουσιν ὄγκοι βιβλίων,
λέξεις μία ἐκφράζει συντόμως,
Κε' εἶν ἡ λέξις αὐτῆ ἔπος θεῖον,
βίβλος πλήρης, ὀλόκληρος τόμος.

«Διηγῆθην δεινά τε καὶ θλίψεις,
τούς κλαυθμούς τὰς ἀθρόας πικρίας,
Τὰς λυσσώδεις τῆς μοίρας μου τύψεις
στοναχὰς ἀναπέμπων μυρίας.

«Τῆς μνηστῆς μου τῆ εἶπον θανούσης,
φεῦ! ὠρκίσθην νὰ μὴ ἀγαπήσω,
Πλὴν πρὸς σέ τῆς ψυχῆς μου τεινούσης
δὲν ἀντέσχον αὐτὴν νὰ κρατήσω.

«Ναὶ ἐκείνης πρὸς τάφον χωρούσης,
κατ' ἐρώτων ἐνόρκως ὠργίσθην,
Πλὴν θεότητος ἤδη παρούσης
ἀκουσίως ἐμοῦ ἐφλογίσθην.

«Ἄνυπότακτος εἶναι ὁ ἔρωσ,
ὅταν αἴφνης προβῆ ἐξ ἐφόδου,
Καὶ τελῆ ἑορτὰς πανιέρως
θριαμβεύων ἐν μέσῳ προόδου.

«Νικητῆς, στῆς καρδίας τὰ ἄλση
τροπαιοῦχος φυτεύει μυρσίνας,
Ἐκρίζοι κυπαρίσσων τὰ δάση
καὶ δακρύων ἰτέας πυρίνας.

«Σὲ λατρεύει ὁ Μίνως, παρθένε,
τῆ προσεῖπον ἐν τόνῳ τρομώδει,
Πλὴν σκληρὰ μὴ φανῆς ραῖνε, ραῖνε
τῆς ψυχῆς σου μυρσίνην εὐώδη.

«Εὐγενῆς ὅτι εἶσαι τὸ οἶδα,
πλὴν τὸ γένος μου μὴ σέ φοβίζη,
Τῆς Ἀριάδνης τὴν φίλην πατρίδα
πρὸ ἐτῶν πανιέρως κλεῖζει.

«Μὲ τοῦ μήκωνος, πάτερ, τὸ χρῶμα,
 μὲ σεμνότητος χάριτας θείας,
 Ταπεινοῦσα τὸ θέλγον τῆς ὄμμα
 ὠμολόγει ἀγνὰς ἀληθείας.

«Μίνως εἶπες, μοὶ λέγει καλεῖσαι;
 Μάρθαν, Μίνω, ἐμὲ ὀνομάζουσι,
 Ἡ ἐλπίς τῆς ψυχῆς μου θὰ ἦσαι
 —πλὴν σ' ἀφίνω τὴν Μάρθαν φωνάζουσι.

«Πρὸς τοὺς φίλους γονεὺς τῆς ἀπέβη
 ἡ γλυκεῖα, ὦ πάτερ μου, φίλη
 Θὰ σοὶ εἶπω δ' εὐθύς τί συνέβη
 τί τὸν ἄμοιρον Μίνω ἠπέλπει.»

«Τῶν ἐρώντων ἀγνώως, ὁ σκληρὸς χωρισμὸς
 εἶναι πίκριστον, πάτερ μου, τραῦμα,
 Εἶναι δάκρυ ψυχῆς, τῆς καρδίας λυγμὸς,
 τοῦ νοῦς καὶ τοῦ σώματος καῦμα.

«Ἐὰν, πάτερ, αὐτὴ ἡ ἀθῶα τρυγῶν
 εἰς τὸ πάθος τοῦ θρηνον ἀφίγη,
 Εἰς τὸ βάθος τοιοῦτων καρδίας πληγῶν,
 τί νὰ πάσχη ψυχὴ ἀνθρωπίνη;

«Πτερυγίζει δεινῶς νὰ πετάξῃ ζητεῖ
 καὶ νὰ φύγῃ ὁμοῦ σὺν ἐκείνῃ,
 Τῇ φευγούσῃ ψυχῇ, πλὴν ἀνάγκη κρατεῖ
 ἀπαιτούσα ἐντόνωσ νὰ μείνῃ.

«Ἐὰν, πάτερ, τὸ χαιρε δωρῆ ἀσπασμὸς,
 τελευταία γλυκύπικρος τύψις,
 Μὲ τὸ φίλημ' αὐτὸ, εἰς πικρὸς στεναγμὸς
 μαρτυρεῖ τῆς ψυχῆς των τὰς θλίψεις.

α' Αν ἐλλείπη ὁ λόγος, ψυχῶν μηνυτῆς,
οἱ ἐρῶντες συσφιγγουν τὴν χεῖρα,
Καὶ ἡ σύσφιξις αὕτη προδίδει αὐτοῖς,
ὅτι μὲν ἡ καρδία των χήρα.

«Χωρισθῆτε» τοῖς λέγει ἀθῶα αἰδῶς,
πλὴν ὁ Ἔρως «σταθῆτε ἀκόμη»
Τοῖς φωνεῖ· κι' ἡ φωνὴ τοῦ πανούργου παιδὸς
τοὺς μαγεύει κι' ἐκλείπει ἡ ρώμη.

«Στιγμὴν μίαν ἀκόμη, ἐν μόνον λεπτὸν
νὰ προσμείνουν ἐνθέρμως ποθοῦσι,
Πλὴν καὶ ὧραι ἂν τέρπουσι τὸν πόθον αὐτὸν
τὴν ἀνάγκην δεινῶς ἀπωθοῦσι.

α' Ἄλλ' ἐπέρχεται τέλος μοιραία στιγμὴ
τοὺς ἐρῶντας ἀλλήλων χωρίζει,
Ἐκπηδῶσιν εὐθέως τοῦ στήθους λυγμοί,
τὴν καρδίαν εἰς δύο μερίζει.

α' Ὁ ἐρῶν μένει μόνος· βαδίζει ταχὺ
ἢ ψυχὴ του πετᾷ τεθλιμμένη,
Ἡ καρδία σφοδρῶς καὶ ἐντόνωσ ἤχει,
ὁ κλαυθμὸς του τὴν ὄψιν του ραίνει.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, πόθος εἰς τὸν κεντᾶ
τὸ ἐρώμενον αὔθις νὰ ἴδῃ,
«Πᾶσα σκέψις του, πάτερ, ἐδῶ σταματᾷ,
πᾶσαν ἄλλην ὠθεῖ καὶ προδίδει.

α' Ἐφευρίσκει τεχνάσματα, τρόπους δεινούς,
θαυμαστάς τῆς ψυχῆς του ἐμπνεύσεις,
Τὸν φωτίζει, ὦ πάτερ, ὁ ἐνθεὸς νοῦς
καὶ οὐράνιος ἔρωτος νεῦσις.

α' Τὰς κομάρους ἀφίνω καὶ σπεύδω εὐθύς,
τῆς ἀμπέλου τὸν φύλακα κράζω
Περὶ Μάρθας, ὡς ὢν ἐντελῶς ἀπαθῆς,
τεχνηέντως αὐτὸν ἐξετάζω.

«Μὲ διδάσκει αὐτὸς ποῦ ἡ Μάρθα οἰκεῖ,
 τοῦ «Ἁγίου Νικόλα» παρέχει
 Εἰν' οἰκία μεγάλη ὁ ἔρωσ ἔχει,
 δι' ἐμὲ τὰς πλεκτάνας του πλέκει.

«Ὁ Μενέλαος εἶναι τῆς Μάρθας πατήρ
 μεγαλέμπορος ἢ τραπεζίτης,
 Εὐγενῶν πολιτῶν διαπρέπων ἀστήρ
 εὐγενοῦς γυναικὸς συνοδίτης.

«Μόλις ταῦτα μανθάνω καὶ θέλω εὐθύς
 εἰς τῆς Μάρθας νὰ σπεύσω τὸν οἶκον
 Καὶ ἐντὸς τῶν τοιοῦτων φροντίδων ριφθεὶς
 τῇ καρδίᾳ ἐν τέλει ὑπέικον.

«Φεῦ, ὁ κύβος ἐρρίφθη, πλὴν κύβος κλαυθμοῦ,
 κύβος μέλλων πυρᾶς νὰ ἀνάψῃ,
 Νὰ στερήσῃ καρδίας ἐμμέτρου ρυθμοῦ,
 εἰς δακρῦν ῥοᾶς νὰ τὰς βράψῃ.

«Ἐπεφαίνετο ἤδη μελάγχρολος νύξ,
 πλὴν γλυκεῖα ὑψοῦτο σελήνη,
 Τῆς γλαυκὸς ἢ στονόβεις ἐνόμιζες λυγῆ
 τοὺς ἀστέρας αὐτοὺς συνεχίνει.

«Τῆς σελήνης ἡ μήνη ἐν λάμπει ὠχρᾷ
 ἐπηργύρου τὴν θάλλουσαν φύσιν,
 Κι' ἡ τοῦ ἔαρος αὔρα φυσῶσα ψυχρὰ,
 ἡμιβίαιον εἶχε τὴν πτησιν.

«Κατεκλίθης, ὦ πάτερ μου, σὺ ἐνωρίς,
 ὡς συνήθως συμβαίνει καὶ τόρα,
 Ἄμα πρώτιστον τόνον ἀφῆ νυκτερὶς,
 ἡ τοῦ ὕπνου σου ἔφθασεν ὥρα.

«Ἄλλ' ἐγὼ ἐκ τοῦ ὄρους προβαίνων γοργός,
 βράχων πέτρας διήλθον ἐν τάχει·
 Ὁ ἐρῶν εἶναι ὄντως δεινὸς στρατηγός,
 οὔτε πῦρ τὸν πτοεῖ, οὔτε βράχοι.

«Κατωφέρεια φεύγει μ' ὀπίσω λοξή,
 τὸ πεδῖον περῶ τοῦ Διασκέλου
 Προχωρῶ, καὶ ἐν τέλει μὲ βλέμμα ὀξὺ
 τὴν ἀρχὴν διακρίνω ἀμπέλου.

«Φθάνω τέλος τὸ τέρμα, ἐγγὺς τῆς μονῆς
 διακρίνω μεγάλην οἰκίαν,
 Κ' ἐπ' ἐξώστου! ὦ ὦραι ἀγνῆς ἡδονῆς
 σχηματίζω ἐλπίδα γλυκεῖαν.

«Ἐπ' ἐξώστου προσγείου μὲ κόμην λυτὴν
 αἰφνιδίως τὴν Μάρθαν γνωρίζω
 Μὲ καρδίαν χαρᾶς τε καὶ φόβου μεστήν,
 μόλις τρέμοντας πόδας στηρίζω.

«Πλὴν στραφεῖσα ἡ Μάρθα κι' ἰδοῦσα ἐμὲ
 ἐκλονίσθη, καὶ ἔπιπτεν ὄντως,
 Ἄλλὰ χέουσι θάρρος ἐρώτων στιγμαὶ
 τῇ ψυχῇ τοῦ ἀύλως ἐρώντος.

«Θάρρος θεῖον λαμβάνω καὶ σπεύδω εὐθύς,
 οὐδεὶς φόβος ἀρκεῖ νὰ μὲ δέσῃ·
 Κατὰ γῶραν πᾶν αἶσθημα φόβου μεθεῖς
 δὲν ἀφίνω τὴν Μάρθαν νὰ πέσῃ.

«Ἐν σιγῇ ἀπερῶσιν ἡδεῖαι στιγμαὶ,
 πλὴν στιγμαὶ οὐρανοῦ γαλήνης
 Ἐν τῇ βίβλω τοῦ βίου μου θεῖαι γραμμαὶ,
 κεχρωσμένα φωτὶ τῆς σελήνης.

«Ὀλιγόλεπτος ἔξις ὠθεῖ τὴν σιγὴν
 καὶ ἀρχίζουσι μικραὶ συνδιαλέξεις
 Εὐτελεῖς, παιδικαὶ, πλὴν μὲ ἤχον λιγὺν
 ἀνταλλάσσονται ἔρωτος λέξεις.

«Λέξις μία ἀθρόα λεπτὰ δαπανᾷ,
 ἀπερῶσιν ὀλόκληροι ὦραι,
 Καὶ ἐπέρχονται οὕτω μοιραῖα δεινὰ,
 χωρισμοῦ καὶ πικρίας ὀπῶραι.

«Τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ ταχυπτέρως ὁρμᾶ
 ἢ στιγμή, «χωρισθῆτε» προστάσσει
 Τῶν ψυχῶν καταβραύει τὰ θεῖα δεσμὰ
 καὶ σκληρῶς τὰς καρδίας πατάσσει.

«Οὕτω, πάτερ, παρῆλθον τρεῖς ὥραι ἀγναί,
 πλὴν ἡ ὥρα στιγμή μοὶ ἐφάνη
 Ἦσαν ὥραι, ἠδέειαι, ἀθῶαι, τερπιναί,
 πρὸς ἡμᾶς ὀπτασία καὶ πλάνη.

«Ἐπανῆλθεν ἡ μήνη ἐκείνη ὠχρὰ,
 πᾶσαν νύκτα ἐκεῖ καταβαίνων,
 Ἄνηρχόμεν τὸ ὄρος γοργῶς κι' ἐν χαρᾶ,
 πλὴν προχθές ἀλγεινῶς καὶ ἀσθμαίνων.

«Τεχνηέντως ὁ ἔρωσ τὸ πᾶν κατορθοῖ,
 οἱ ἐρῶντες γονεῖς ἀπατώσι
 Καὶ τοῖς φαίνεται, πάτερ μου, πρᾶξις ὀρθή,
 πρὸς ἀλλήλας ψυχαὶ νὰ πετώσι.

«Τί ἀπλούστερον; ἔρωσ σφοδρὸς τοὺς τυφλοῖ,
 ἀπερῶσι στιγμὰς οὐρανόυς,
 Πᾶν καθῆκον προθύμως αὐτὸς ἐξοφλεῖ,
 ὑποβάλλων δεσμούςς δαιμονίους.

«Τοὺς ἐρῶντας ἀγνώως καθιστᾷ συγγνωστοὺς
 ἢ ἀγνότης τοῦ πάθους των ἴσως,
 Ναι, οὐράνιος ἔρωσ λαμπρύνει αὐτοὺς,
 ἀποκρούων καὶ χλεύην καὶ μῖσος.

«Ὅταν ἔρωσ ἀγνὸς συνειοῖ ἐραστὰς
 τὰς ψυχὰς των ἀλλήλαις συνάπτει
 Καὶ πλησίον ἐκείνων ἐκεῖνος ἰστάς,
 φλοξὶ θεαίαις γελῶν τὰς ἀνάπτει.

«Ἄν τὰ σώματα μένουν ἀλλήλων ἐγγύς,
 ἢ ψυχὴ ἐν αὐτοῖς κεκλεισμένη,
 Τῶν παθῶν τὰ καθαίρει, ὡς ρύπου σπλεγγίς
 κι' ἐν αὐτοῖς καθαρὰ διαμένει.

« Ἄλλ' ἐλεύσεται τέλος μεγάλη ποινή,
 ἡ ἀπάτη αἰεὶ τιμωρεῖται·
 Καὶ τῇ θλίψει ὑπέκει ἀγνή ἡδονή,
 ἡ ψυχὴ των σκληρῶς τυραννεῖται.

« Τὰ τοῦ ἔρωτος δένδρα ἐντὸς τῆς ψυχῆς
 κεκτημένα τὰς ρίζας βαθείας,
 Δὲν κλονοῦνται κί' οἱ δύο ἀλγοῦν δυστυχεῖς
 εἰς σκληρὰς χωρισμοῦ ἀληθείας.

« Φεῦ, ἐπέσαμεν θῦμα σκληροῦ χωρισμοῦ,
 ἀλλ' ὠρκίσθημεν, πάτερ μου, πίστιν·
 Δὲν χωρίζει δεσμὰ ἐνδομύχου δεσμοῦ
 ἀρραβῶν ὑπὸ βίαιον μύστην.

« Ἐπορεύθην προχθές, ὡς συνήθως ἐκεῖ,
 πλὴν τῆς Μάρθας εὐθὺς μ' ἔν της βλέμμα
 Ἐδηλώθη πικρότατα θλίψις κακὴ
 καὶ ἐπάγη τὸ ζέον μου αἷμα.

« ὦ! εὐθὺς ἐννοοῦνται πιστοὶ ἔρασταί,
 λέξεις, ὄψεις, βλεμμάτων ἐκφράσεις,
 Εἰσὶν ὄντως ἐκφάνσεων βίβλοι μεσταί,
 μαρτυροῦσαι τῆς τύχης τὰς φάσεις.

« Ἐξαιτοῦμαι νὰ μάθω τῆς τύχης ἀράς,
 πλὴν τὴν Μάρθαν φαγέδαινα φλέγει,
 Εἰς δακρῶν ροὰς ἐκραγεῖσα πικρὰς,
 θλιβερὰς ἀγγελίας μοὶ λέγει»:

«Οἱ γονεῖς μοι ἀνήγγειλάν τι μισητόν,
φοβεράν δι' ἐμὲ ἀγγελίαν,
Καρδιῶν ἐπιβάλλουν σκληρόν κοπετόν
καὶ κτυποῦν τὴν πιστὴν μας φιλίαν.

« Ἀρραβῶνος ζητούντων σκληρὰν τελετὴν
μετὰ γέροντος, Μίνω, πλουσίου,
Εἰς λιπόθυμον ἔπιπτον πτώσιν φρικτὴν
μετὰ τρόμου κραυγὴν ἀπαισίου.

« Τὰς ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῶν ἐρώτων πυρὰς
ἐξαγγέλλει ἡμῖν παραχρῆμα,
Ἐν ἐρύθημα μόνον, ἐν βλέμμα χαρᾶς,
εἰς σπασμός, ἐν ἐκπλήξεως ρῆμα.

« Ἐννοοῦσι τὰ τέκνα καλῶς οἱ γονεῖς,
ὁ πατὴρ μου μὲ θλίψεως βάθος,
Ἐννοῶ, μ' εἶπε, Μάρθα, δι' ἄλλον πονεῖς,
πλὴν θ' ἀφήσης τὸ φλέγον σε πάθος.

« Εἶσαι νέα, μοι λέγει, παιδίον ἀγνόν,
δὲν γνωρίζεις τὸν κόσμον ἀκόμη,
Ἄλλ' ἐξήκοντα χρόνων φορτίον δεινὸν
τοῦ πατρός σου βαστάζουν οἱ ὧμοι.

« Σοὶ ἐξέλεξα σύζυγον, Μάρθα, ρητῶς
ἀποκρούω κλαυθμούς καὶ ἐνστάσεις·
Μὴ ζητήσης νὰ ἄρης ποτὲ προπετῶς
τὰς ἐμὰς πατρικὰς ἀποφάσεις.

« Τὸ καλόν σου βεβαίως, παιδί μου, ζητῶ,
ἡ ἰσχὺς μου πολὺ θὰ ἐμμείνη,
Σεβασμὸν παρὰ σοῦ καὶ στοργὴν ἀπαιτῶ,
ἐπὶ τέλους, τὸ θέλω, θὰ γείνη.

« Ἐξεδέχθην αὐτὰ, ὡς θανάτου πληγὰς,
ἀλλ' ὁ ἔρωσ δεινῶς μᾶς ὀπλίζει
Ἄψηρῶ τοῦ πατρός τὰς ρητὰς προσταγὰς,
ὡς ἀντάρτιν οὐδὲν μὲ φοβίζει.

«Δὲν προοῦμαι ποσσῶς εἰς βασάνων ποινάς,
 ν' ἀποθάνω προθύμως κηρύσσω,
 Δὲν φοβοῦμαι γονέων κατάρτας δεινάς,
 πλὴν εἰς γάμων τὸ ἄκουσμα φρίσσω.

«Σεβασμοῦ οὐκ οὐ καθηκόντων φωνάς
 ἢ ἐρώσα ψυχὴ δὲν ἀκούει,
 Καταθραύει δεσμούς σεβασμοῦ, ὡς μαινάς
 νοθεσίας ὠθεῖ καὶ ἐκκρούει.

«Τὸ καθήκον πατάσσει ἐρώσα ψυχὴ·
 ἔχει ἄδικον, Μίνω μου, ἴσως,
 Διὰ τοῦτο δικαίως αὐτὴ δυστυχεῖ,
 ἐπισπῶσα ὀργὴν τε καὶ μίσος.

«Πλὴν δὲν πταίει, ὁμοιάζει ἄθων πτηνόν,
 ὅπερ τρέμον εἰς χεῖρας ἀνθρώπου,
 Αἰσθανόμενον τρόμον θανάτου δεινόν,
 νὰ ἐκφύγη ζητεῖ μετὰ κόπου.

«Ἄλλ' ἡ χεὶρ τὸ κρατεῖ, τοῦ ἐκλείπ' ἢ ἐλπίς
 καὶ τῷ ράμφει του μάχην προβάλλει,
 Ἔως οὗτο δ' ἐπέλθη φρονία κοπίς,
 διαρκεῖ ἡ ματαία του πάλη.

«Ὅστω τρέμει ἐμοῦ διὰ σέ ἡ ζωὴ
 ἀλγεινότερα, Μίνω μου, κλαίει,
 Ἐξορμᾷ ἐν τῇ θλίψει ἀντάρτις βοή,
 ἀλλὰ μάτην φωνεῖ καὶ παλαίει.

«Δός μοι Μίνω τὴν σὴν φιλικὴν συνδρομὴν,
 μὴ μ' ἀφήσης οἰκτρῶς ν' ἀποθάνω,
 Ἴσως χόλον μαλάξω γονέων δριμύν,
 ἂν μὲ δάχρυα πλεῖστα τὸν ράνω.

«Ἄν ἐν τέλει καὶ τοῦτο εἰς μάτην ἐκβῆ,
 ἢ ψυχὴ μου δὲν μένει στὸ σῶμα,
 Πρὸς τὸν Πλάστην αὐτῆς θλιβερώς θ' ἀναβῆ,
 ἐνῶ τοῦτο θὰ κῆται στὸ χῶμα.

«Προαισθάνομαι τύψεις σκληροῦ κοπετοῦ,
 ἡ ψυχὴ μου στὸ σῶμα δὲν μένει,
 Μετὰ σοῦ θὰ συζῆ ἑλευθέρα αὐτοῦ,
 θὰ σὲ βλέπη παντοῦ τεθλιμμένη.»

«Ταῦτα μ' εἶπεν ἡ Μάρθα θρηνοῦσα πικρῶς,
 ἐνθαρρύνων αὐτὴν ἀνεχώρουν
 Καὶ ἐνταῦθα ἀνῆλθον σχεδὸν ὡς νεκρός,
 τί νὰ πράξω, ἐν θλίψει ἠπόρουν.

«Ἀπερῶσιν ἀργά, ἐν ὁδύνῃ σκληρᾷ,
 αἱ τῆς θλίψεως νύκτες τοιαῦται,
 Ὁ ἀλγῶν πολεμεῖ πρὸς ἰδρώτων πυρά,
 ὡς παλαίουν πρὸς κύματα ναῦται.

«Τὸ αἰσθάνομαι, πάτερ, τῆς Μάρθας μακρὰν
 εἶν' ἀδύνατον πλέον νὰ ζήσω,
 Δὲν ἀντέχω καὶ αὖθις εἰς θλίψιν πικρὰν,
 ἢ τὸν νοῦν ἢ τὴν γῆν θὰ ἀφήσω.

«Ἀλλὰ σπεῦσον, γλυκύτατε, πάτερ μου, σὺ,
 διαλύων πικρίας θανάτου·
 Εἶσαι σὺ ἀγαθὸς καὶ ἐλπίς μου χρυσοῦ,
 σωτηρίαν εὐρὲ, μὴ ταράττου.

«Ἄν ἐγὼ τῆς πληγῆς μου εἰμι αὐτουργός
 μὴ ὀργίζου καὶ μὴ με μισήσης,
 Ἐὰν ἦσαι τοῦ θείου θερμὸς λειτουργός,
 τῶν δεινῶν τὸ φορτίον θὰ σείσης.

«Ἱερεὺς ἀγαθὸς εἶναι κρείστων πατρός,
 ὄντως μέτοχος εἶναι τοῦ θείου,
 Ταῖς σοφαῖς συμβουλαῖς του ψυχῶν ἱατρός,
 ὁδηγὸς καὶ προστάτης τοῦ βίου.

«Εἶσαι, πάτερ, τοιοῦτος, ἀγνός, συμπαθής,
 ἔχεις λόγον μελίρρυτα χεῖλη
 Εἶσαι ὄντως θεράπων Χριστοῦ ἀληθῆς,
 πλὴν σ' ἀκούω, ὦ πάτερ, ὁμίλει.»

«Εἰς τὸ χεῖλος τοῦ γέροντος αἴφνης ἀνθεῖ
 θλιβεροῦ μειδιάματος φάσις,
 Καὶ τὸ στῆθος ἐκ βάθους πενθήμῳ ὠθεῖ
 στεναγμούς, τῆς πικρίας ἐκφάνσεις.

«Προαισθήσεις ἐκδιώκων ὁ γέρον πικράς,
 εἰς τὸ μέτωπον φέρει τὴν χεῖρα
 Καὶ ἀρχίζει εὐθύς νουθεσίας μακράς,
 ὅσας δίδει πολύχρονος πείρα.

«ὦ νεότης, νεότης, ἀφρόνως πολὺ
 εἰς ἐρώτων πλεχτάνας προβαίνεις,
 Καὶ μεθύεις ἀφόβως, πλήν αἴφνης δειλή,
 ὡς παιδίον δακρύεις καὶ σταίνεις.

«Ἄν τῆς τύχης ἡ ὄψις φανῇ εὐμενῆς,
 εὐτυχοῦσα μυρσίνας θά ὀρέψῃς,
 Ἐὰν ὅμως κακὴ καὶ πρὸς σέ δυσμενῆς
 τὰς μυρσίνας δακρύοις θά στέψῃς.

«Πλὴν σπανίως γελᾷ, ἢ τῆς Μοίρας μορφή
 εἰς τοὺς ἔρωτας νέων ἀφρόνων,
 Τοὺς κρημνίζει δεινῶς μὲ μορφήν κατηφῆ
 εἰς πελάγη δακρύων καὶ πόνων.

«Φεῦ! ὁ ἔρωσ, ὦ τέκνον, δὲν εἶναι σοφός,
 καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους παιδία,
 Ἐνῶ βλέπει ἐμπρὸς τῆς κινδύνους σαφῶς,
 πτερυγίζει ἐρῶσα καρδιά.

«Καὶ ἐν τούτοις δικαίως ἐστὶ συγγνωστὸν
 τῶν ἐρώντων τὸ πάθος, ὡς θεῖον,
 Ἀποβαίνει αὐτὸ καθ' αὐτὸ σεβαστὸν,
 τοὺς ἀνθρώπους ἀθῶως μεθύον.

«Ναί, ἀγνῶς τοὺς μεθύσκει, πλήν οὕτως αὐτοὺς
 εἰς κινδύνους δεινοὺς τοὺς ἐμβάλλει,
 Δίκην παίδων μωραίνει φρονίμους βροτούς,
 ὧν τὰς πράξεις χλευάζουν οἱ ἄλλοι.

«Τοὺς ὠθεῖ εἰς κινδύνων σκληροὺς κοπετούς,
τοὺς καθίστησιν ἄφρονας παῖδας,
Ἄλλὰ διώκει βορβόρους παθῶν μισητοὺς,
ἀποσπῶν χαμερπείας τὰς πέδας.

«Φεῦ, δακρύω, ὦ τέκνον, διότι ἐρᾷς
δοκιμάζων κλαυθμοὺς ἐπωδύνους,
Ἐνεβλήθης κακῶς εἰς ἐρώτων πυράς,
εἰς στονόεντας πλείστους κινδύνους.

«Καὶ ἡ Μάρθα θρηνεῖ ἐν δεινῇ συμφορᾷ
δεσμευμένη ἀλύσει ἀραΐα,
Τοὺς γονεῖς της φοβεῖται καὶ ὄμως ἐρᾷ,
Φεῦ, ὄργῃ τὴν εὗρηκε μοιραία.

«Ἄλλὰ, τέκνον, τί λέγω; Θεὸς ἀγαθὸς
τὰς ὀργὰς καὶ τὰ μίση πατάσσει
Ὁ λατρεύων αὐτόν, ἐκ ψυχῆς, ἀληθῶς,
τὰς θελήσεις τῆς τύχης μαλάσσει.

« Προλαμβάνει ἡ πίστις δεινὰς συμφορὰς,
ἡ Ἐλπίς τὰς πραύνει γλυκεῖα
Καὶ δροσίζει παθῶν καὶ βασάνων πυράς
τοῦ Χριστοῦ ἡ ὑψίστη θρησκεία.

« Ἡ κηρύξασα θεῖαν βροτῶν ἀρετὴν,
τὴν ἀγνὴν πρὸς τὸ θεῖον ἐλπίδα
Εἶναι ὄντος ὑψίστη θρησκεία, ῥητὴν
ἐκ Θεοῦ προσλαβοῦσα κρηπίδα.

« Ἐκ κiónων τριῶν συγκειμένη κρηπίς
τοῦ Χριστοῦ τὴν θρησκείαν βαστάζει
Καὶ τὸ σύνολον, πίστις, ἀγάπη, ἐλπίς
τῇ καρδίᾳ μας βάλασαμον στάζει.

« Ἄς ἐλπίζωμεν, τέκνον, αἱ θεῖαι βουλαὶ
τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας διέπουν
Καὶ ὡς θεῖαι εἰσὶν ἐσαεὶ ὑψηλαί,
ἀλλ' ἐκεῖνοι ποικίλως τὰς βλέπουν.

« Ἄφες, τέκνον μου, πᾶσαν φροντίδα ἐμοί,
 ἴσως θεία συνάρσει σᾶς σώσω
 Καὶ στειρεύσωσι τότε καρδίας λυγμοί,
 ἂν ἀθώας εὐχὰς ἐκπληρώσω ».

Ἄπαστράπτει τοῦ Μίνω ἐν βλέμμα, χαρᾶς,
 εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος πίπτει,
 Ἄσπαζόμενος χεῖρας ἀνδρὸς γεραρᾶς
 συγκινήσεως δάκρυα ρίπτει.

Μειλιχίως ὁ γέρων τῷ Μίνω λαλεῖ
 καὶ ἠδύτητος νᾶμα μοιράζει,
 Ἄλλ' ἐξαίφνης ὁ κώδων πιστοὺς προσκαλεῖ
 εἰς εὐχὴν τῆς ἐσπέρας τοὺς κράζει.

Ἠλεκτρίζεται θείως θλιμμένη ψυχὴ,
 ὅταν κώδων εὐχὴν ἀνακρούσῃ
 Καὶ ἐξέρχεται ἐκ βάθους αὐτῆς προσευχὴ,
 ὅταν ὕμνον θρησκείας ἀκούσῃ.

« Τέκνον, λέγει ὁ γέρων, ὁ κώδων ἤχει,
 εἰς τοῦ θείου τοὺς κόλπους μᾶς κράζει
 Πορευθῶμεν· ἐκ βάθους ψυχῆς προσευχὴ
 τὰς βασάνους τῷ Πλάστῃ ἐκφράζει.

« Ἀπαιτεῖται θερμὴ πρὸς Θεὸν προσευχὴ,
 ὅταν θλίψις πιέζῃ καρδίαν,
 Διὰ ταύτης καὶ μόνης ἀλγοῦσα ψυχὴ
 αἰσθημάτων εὐρίσκει εὐδίαν.

« Καὶ ἡ χάρις αὐτῆ τοῦ σεπτοῦ Κωδωνᾶ
 ἐκ κινδύνων πολλοὺς ἔχει σώσει,
 Θὰ πραινῆ αὐτῆ τὰ πολλὰ σου δεινὰ
 καὶ τὴν Μάρθαν καὶ σὲ θὰ λυτρώσῃ ».

Ταῦτα λέγων ὁ γέρων τὸν Μίνω κρατεῖ
 ἐκ χειρός, καὶ ἠρέμα προβαίνει
 Τῆς Μονῆς τὸν οὐδὸν ἐπὶ τέλους πατεῖ
 κι' εὐσεβάστως εἰς ταύτην ἐμβαίνει.

Τέλος τοῦ Β' ᾄσματος.

Ι.

(Α΄.)

Ἴδὲ πῶς ἀφανίζονται νυκτὸς ἀστεροέσσης
 Τὰ κράσπεδα, καὶ τῆς Ἡοῦς ἡρέμα στονοέσσης
     Τὸ βῆμα πῶς προβαίνει.
 Θαρρεῖς γελᾷ μετὰ μορφῆς φαιδρᾶς καὶ γελοέσσης,
     Πλὴν κλαίει λυπημένη.
 Ἡ δρόσος εἶναι δάκρυ τῆς καὶ στεναγμὸς ἡ αὔρα,
     Πενθεῖ κατάραν Μοίρας.
     Τοῦ Τιθωνοῦ τὸ γῆρας,
 Ροδόλευκα ἐνδύεται, πλὴν πάθη ἔχει μαῦρα.

Ἡοῦς εἰκῶν ἐπίγειος νεᾶνις τεθλιμμένη
 Ἄργα εἰς κῆπον ἐξοχῆς, ὡς ἄγγελος προβαίνει
     Κι' ἐντὸς αὐτοῦ πλανᾶται.
 Στενάζει καὶ δακρυρροεῖ, τί ἄρα περιμένει
     Ἐνῶ τὸ πᾶν κοιμᾶται;
 Χαρίτων χάριτες κοσμοῦν τὸ εὐχαριτῆς σῶμα
     Λευκὰ ἐνδεδυμένον
     Καὶ ρέον φλογισμένον
 Ἄρδευεὶ δάκρυ θλίψεως τὸ θελκτικόντης ὄμμα.

Τὰ δάκρυά τῆς ὅμοια πρὸς τῆς Ἡοῦς τὴν δρόσον,
 Ἡ ἐλαφρὰ αὐτῆς πνοή πρὸς αὔραν καὶ τὸ τόσον
     Ροδόλευκόν τῆς χρωῶμα
 Εἶν' ὅμοιον τῷ τῆς Ἡοῦς. Πλὴν, φεῦ, ἰδέτε πόσον
     Δακρυρροεῖ τὸ ὄμμα.
 Οἴμοι' ὁμοίως τῇ Ἡοῖ τὴν ἀπειλεῖ ἡ τύχη
     Πῶς Τιθωνὸν θὰ λάβῃ
     Καὶ δι' αὐτὸ δὲν παύει
 Νὰ κλαίῃ, νὰ ὀδύρηται . . . ἀκούσατε πῶς βήχει.

Φεῦ, βήχει, πλὴν δὲν εἶναι βῆξ βραγχνὴ τῆς ἀσθενείας,
 Εἶναι λυγμῶν κατάπιξις, λυγμῶν ἐκ τῆς ἀνίας
     Ψυχῆς προερχομένων.
 ὄμμα οἰκτρὸν καὶ συμπαθὲς γονέων ἀπηνείας
     Ἄδίκως ὀργισμένων,
 Ἡ Μάρθα εἶναι, καὶ θρηνεῖ κυκνεῖφ θρηνωδία
     Μοιραίας ἀποφάσεις
     Καὶ τὰς τῆς τύχης φάσεις,
 Καθ' ἃς τὴν ἀποχαιρετᾷ γλυκεῖα θυμηδία.

Τῇ λελυμένη κόμη της ἡ αὔρα ὀμιλοῦσα
 Καὶ τὸ κρινόχρουν στήθος της ἡδύτατα φιλοῦσα
     Ἡρέμα τὴν θωπεύει,
 Καὶ λάλως εἰς τὰ ὦτα της διατελεῖ λαλοῦσα,
     Πλὴν φεῦ, δὲν τὴν μαγεύει
 Ἡ δρόσος τῆς δακρύοις της ἡδέως μιγνυμένη
     Τὸ πρόσωπόν της βρέχει
     Καὶ ἐπὶ τούτου τρέχει,
 Καθὼς γαλήνης σιγαλὸν κυμάτιον προβαίνει.

Ἡ φύσις συμπαρίσταται δεινῶς μελαγχολοῦσα,
 Ἐνῷ αὐτὴ δακρυρροεῖ πικρῶς, ἀναπολοῦσα
     Εὐδαιμονίας ὥρας
 Καὶ δρέπει σύννους θλιβερῶς καθ' ἑαυτὴν λαλοῦσα
     Τῆς θλίψεως ὀπώρας.
 Ἀφ' ἧς τοῦ Μίνω τὴν φωνὴν δὲν ἤκουσε δεκάτη
     Ἀνέτειλεν ἡμέρα
     Καὶ μόνον τὸν ἀέρα
 Νὰ τῷ κομίση στεναγμούς χιμαιρικῶς προστάττει.

Ναί, τὸν ἀέρα στεναγμῶν μεστόν τε καὶ δακρύων
 Τῷ στέλλει, ὡς ἐπιστολὴν ἐκφράσεων μυρίων
     Ἀνίας παθημάτων
 Καὶ ἀσπασμὸν τὴν ἐπαφὴν τῶν σιγαλῶν καὶ κρύων
     Τῆς δρόσου σταλαγματῶν.
 Ἰδέ, μεταχειρίζεται, ὡς Ἴριδα τὴν φύσιν,
     Κρατεῖ ἀνταποκρίσεις
     Καὶ στέλλει ὡς εἰδήσεις
 Τὸ τῶν πτηνῶν κελάδημα καὶ τῶν ὀσμῶν τὴν πτῆσιν.

Πλὴν ἤδη ὑπερήφανος ὁ ἥλιος ὑψοῦται
 Καὶ ταῖς χρυσαῖς ἀκτίσι τοῦ οὐρανοῦ χρυσοῦται
     Ἐκδιώκων νέφη μαῦρα,
 Ἡ δρόσος πλέον οὐ δωρεῖ τοὺς σταλαγμούς της, οὔτε
     Ψιθυρισμούς ἡ αὔρα.
 Τὰ δάκρυα σπογγίζουσα κατέστειλεν ἐπίσης
     Ἡ Μάρθα, πλὴν μυρίας
     Τῆς θλίψεως πικρίας
 Εἰσέτι διετήρησε καὶ μαύρας συγκινήσεις.

Ἡ τάλαινα να λυτρωθῆ ἀπὸ κινδύνων νέφη
Ἐλπίζει, καὶ πρὸς τὴν μονὴν τὰ βλέμματά της στρέφει
Τὰς χεῖρας ἀνυψοῦσα.

Τὸν ἅγιον Νικόλαον μὲ τὰς εὐχὰς της στέφει
Βοήθειαν αἰτοῦσα :

« Νικόλαέ μου ἅγιε καὶ τῆς γαλήνης δότερ
Τὴν Μάρθα σου ἀλγοῦσαν
Τὴν Μάρθαν ναυαγοῦσαν

Τῆς τριχυμίας λύτρωσον, τῶν ναυαγούντων σῶτερ ».

« Φεῦ, ναυαγῶ εἰς πέλαγος πικρίας καὶ κινδύνου
Αἱ φρένες μου σαλεύουσιν . . . ἐν μέσῳ ἐπωδύνου.
Εὐρίσκομαι ἀνίας.

Ὁ γέρων νὰ μὲ νυμφευθῆ, μακρὰν νὰ ζῶ τοῦ Μίνου
Ἐν βίῳ τυραννίας !

Πλὴν ὄχι δὲν χωρίζομαι τοῦ Μήνωσος, οὐδόλως,
Καλλίτερον στὸ χῶμα

Νὰ μοῦ ταφῆ στὸ σῶμα

Ὀλίγον θάρρος καὶ τοῦ ζῆν θὰ λυτρωθῶ εὐκόλως ».

Οὐαὶ νεότης ! κατ' αὐτοῦ τοῦ Πλάστου μορμυρίζει
Ἡ Μάρθα, καὶ δι' ἀπειλῶν νὰ λυτρωθῆ νομίζει
Πικρίας ποτηρίου.

Ἄλλ' αἴφνης συναισθάνεται μετάνοιαν, ἐλπίζει
Εἰς ἔλεος Κυρίου,

Τὸν Κωδωνᾶν λογιζεται τοῦ Μίνω τὸν σωτήρα
Καὶ στρέφει πρὸς ἐκεῖνον,
Τῶν φοβερῶν κινδύνων

Νὰ τὴν λυτρώσῃ τοῦ ζητεῖ, ὑψόνοῦσα τὴν χεῖρα.

Προσευχομένη ἵσταται, ὡς στήλη μαρμαρίνη,
Ἄλλ' αἴφνης πλησιάζουσιν μακρόθεν διακρίνει
Γοργὴν πορείαν ἵππου.

Ὁ ἵππος ἐπλησίασε τὸ βᾶδισμά του τείνει
Πρὸ τοῦ μικροῦ της κήπου,

Ἴσταται τέλος πρὸ αὐτοῦ, ἀνοίγεαι ἡ θύρα
Κι' εἰσέρχεται πρεσβύτης,
Σεβάσμιος Λευΐτης

Γλυκὺς μὲ πῶγωνα λευκόν, μὲ τρέμουσαν τὴν χεῖρα.

ὦ! τὸν γνωρίζει, μειδιᾷ ἡ Μάρθα μὲ πικρίαν

«Ὁ πάτερ Ἄνθιμος» φωνεῖ αὐτὴ μὲ ἀπορίαν,

Ἐνῶ τὸ στήθος πάλλει·

Ἐκεῖνος τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα του τὴν κρύαν

Χαιρετισμὸν προβάλλει,

Μὲ πατρικὴν γλυκύτητα τὴν ἐρωτᾷ «πῶς ἔχει»,

Αὐτὴ δὲν ἀπεκρίθη

Εἰς δάκρυα ἐλύθη

Μὲ μαῦρον δάκρυ τὸ λευκὸν ρινόμακτρον της βρέχει.

«Μὴ κλαίης, τέκνον, ἤρχισεν ὁ ἱερεὺς νὰ λέγῃ,

Γνωρίζω ποία κάμινος τὴν σὴν καρδίαν φλέγει

Ἐν στονοέσση δίνῃ

Εἰς τὴν θερμὴν καρδίαν σου τὸ αἷμά σου συλλέγει

Ἄνιά καὶ ὀδύνη·

Ἄλλ' εἶθε θεῖα χάριτι ὁ τῆς ζωῆς σου δρόμος

Τρισόλθιος νὰ γείνη

Ἐν εὐτυχεῖ γαλήνῃ,

Ἴδου τὸ ἀπεφάσισα θὰ σοὶ εἰπῶ συντόμως» :

B.

«Ἀπελπὶς περᾶ ὁ Μίνως ἐν δακρύοις τὰς ἡμέρας,
Στεναγμῶν πληρῶν πικρίστων τὰς πνοάς καὶ τοὺς αἰ-

[θέρας

Μάτην εἰς παρηγορίας λόγων ρεῖθρα ἐξηντλήθην,

Μάτην συμπαθῶν ἐκείνω καὶ εἰς δάκρυα ἐλύθην.

Ἀπαθῆς εἰς λόγους μένει νοουθεσίας δὲν ἀκούει

Καὶ τοὺς λόγους τῶν γερόντων ἐξωθεῖ καὶ ἀποκρούει.

ὦ νεότης εἰς κινδύνους

Φεῦ, ἀφρόνως περιπίπτεις κι' εἰς βασάνους ἐπιφδύνους.

Περίηλθετε ἀφρόνως εἰς βασάνων καταστάσεις

Ἐνῶ ἤξευρες, ὦ Μάρθα, τῶν γονέων σου τὰς τάσεις·

Ἄλλὰ φεῦ, τὰ γεγονότα πῶποτε δὲν στρέφουν πίσω,

Διὰ τοῦτο νὰ σᾶς σώσω εὐθαρσῶς θὰ προσπαθῆσω.

Μὲ ἠνάγκασεν εἰς τοῦτο τῶν παθῶν σας ἡ δριμύτης

Κι' ἐλησμόνουν πῶς τοῦ κόσμου ζῶ μακρὰν, ὡς ἐρη-

[μίτης

ναί, παρὰ τὴν δυνάμιν μου

Υπεσχέθην εἰς τὸν Μίνω τὴν γενναίαν συνδρομὴν μου.

Ἄπεφάσισα μὲ θάρρος τῷ πατρὶ σου νὰ προσέλθω
Καὶ τὰ βάσανά σας, τέκνον, ἀκριβῶς νὰ διεξέλθω.

Ἴσως διὰ λόγων πλείστων τὴν ὀργὴν αὐτοῦ πραύνω
Καὶ τὴν πατρικὴν καρδίαν δυνηθῶ νὰ καθηδύνω·
Θεῖα χάριτι ἐλπίζω τὸ καλὸν νὰ κατορθώσω
Καὶ ψυχὰς δεινοπαθούσας ἐκ κινδύνων νὰ λυτρώσω.

Ἐὰν, τέκνον, τοῦτο γείνη,

Θὰ ἐπέλθῃ τῇ ψυχῇ σας νηνεμία καὶ γαλήνη.

Ἐὰν ὅμως ὁ πατὴρ σου εἰς τὰς τάσεις του ἐμμείνη,
Ἀπορρίπτων τὰς αἰτήσεις, ἃς ὁ Μίνως τῷ προτείνει,
Ἄν τοῦ γέροντος Ἀνθίμου τὰς δεήσεις ἀπορρίψῃ
Τότε μὴ δοθῆς, ὦ τέκνον, ἐν ἀκατασχέτῳ θλίψει.
Πρόφρων τοῦ πατρός σου, Μάρθα, νὰ τελέσῃς τὰς θε-

[λήσεις,

τὴν θρησκείαν ἔχε, τέκνον, ὁδηγὸν καὶ μὴ ἀφήσῃς
Θλίψις νὰ σὲ κυριεύῃ

Ἄλλα μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει».

Ρήτρας τοῦ Χριστοῦ ὁ γέρων πρὸς τὴν Μάρθα ἀνα-
[πτύσσων

τὴν Ἐλπίδα δὲ μεγίστην ἀρετὴν ἀνακηρύσσων,
τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην συνιστᾷ τε καὶ τὴν πίστιν,
Ὡς δωρούσας καὶ γαλήνην τε καὶ δύναμιν ὑψίστην.
Οὕτω χαιρετῶν τὴν Μάρθαν εἰς τὸν οἶκόν της ἐμβαίνει
Καὶ ἐκείνη ἐν τῷ κήπῳ τρέμουσα τὸν περιμένει
Ἐν βασάνοις καὶ ὀδύνῃ,

Πλοιαρίῳ παρομοία ἐν τῇ τῶν ἀνέμων δίνῃ.

Ἐν τῷ νῶ αὐτῆς πλανῶνται λογισμῶν παντοῖα εἶδη
Καὶ τὸ στῆθος της ἀθρόας τὰς πνοάς της ἀναδίδει.
Ἄλλοτε ἀναπτεροῦται ὑπὸ μαγικῆς ἐλπίδος,
Ἄλλοτε νὰ πέσῃ θέλει ὑπὸ κτύπημα λεπίδος.
τὸν πρεσβύτερον περιμένει, πλὴν καὶ τρέμει μήπως πάλιν
Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀρχίσῃ πρὸς τὸν ἔρωτά της πάλιν
Καὶ ταχέως βηματίζει
Καὶ μὲ δάκρυα τὸν κῆπον τῆς οἰκίας της ποτίζει.

II.

Και πρόσωπον και ἔνδυμα τὰ πάντα φέρει μαῦρα
 Νύξ νεκρική και σκυθρωπή, και πρὸς αὐτὴν ἡ αὔρα
 Ἄγριως ψιθυρίζει.

Λαλοῦσα μυστηριωδῶς ἡ θάλασσα πρὸς γαῦρα
 Κυμάτια γογγύζει.

Τῆς φύσεως μυστήρια ἐν τῷ παντὶ τελοῦνται,
 Τῶν δὲ ἀνθρώπων φόνοι
 Και πράξεις μαιφόνου,

Ὅταν νυκτὸς ἀγριωπῆς οἱ πέπλοι ἐξαπλοῦνται.

Ἐπόκωφος πᾶσα φωνὴ ὀργίλη και θρηνώδης
 Παντοῦ ἀναμιγνύονται βοαὶ μυστηριώδεις
 Και θλίψις ἀπαισία.

Πλανᾶται τοῦ βρικόλακος σκιά φαντασιώδης,
 Πλὴν μαύρη ὀπτασία.

Οὐδεὶς ἀστήρ· σκότος βαθὺ καταφιλεῖ τὴν φύσιν
 Παρόμοιον τῷ Ἄδῃ
 Και ἀπαισιῶς ἄδει

Ἄηρ ἰσχνὸς μὲ μαγικὴν, ἀλλὰ τρομώδη πτῆσιν.

Λυχνίσκος χέει ἀμυδρὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου
 Τῆς Μάρθας φῶς· ἐκείνη φεῦ, μὲ ὄψιν λευκοῦ,
 Λευκὰ ἐνδεδυμένη,

Ὅς μαρανθὲν κρινάνθειμον ἐπὶ τοῦ κρεββατίου
 Αὐτῆς ἐξηπλωμένη,

Κεῖται και τῆς συνδόνης τῆς ἀκόμη ὠχροτέρα,
 Μὲ βλέμμα ἐσθεσμένον

Μὲ σῶμα παγωμένον

Ἡ χεὶρ αὐτῆς εἶναι ψυχρὰ χιόνος ψυχροτέρα.

Ποῦ εἶν' ἐκείνη ἡ ἀβρὰ πνοὴ και μαγευμένη;

Ποῦ εἶναι; δὲν ἀκούεται, κί' ἡ Μάρθα παγωμένη,
 Ὅς ἄγγελος κοιμᾶται.

Κοιμᾶται; ὄχι ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἡ τεθλιμμένη
 Στούς οὐρανούς πλανᾶται.

Τὸ σῶμα μόνον εἶν' αὐτὸ· τὸ σῶμα τῆς τὸ κρῦον
 Ἄπλοῦτ' ἐπὶ τῆς κλίνης

Μαρτύριον ὀδύνης

Κακοῦ φαρμάκου, φεῦ! μикτοῦ μετὰ πολλῶν δακρῶν.

Βρεγμένη από δάκρυα ή ἄμοιρός της κλίνη

Καὶ ἐπ' αὐτῆς τανύεται ἡ τάλαινα ἐκείνη

Εἰκὼν τοῦ μαρτυρίου,

Ἴδέτε τὴν μορφήν αὐτῆς, θλίψιν πικρὰν ἐκχύνει

Πικρίστου ποτηρίου.

Τὴν τῆς αὐγῆς ἔτι λευκὴν ἐνδυμασίαν φέρει

Ἡ νύμφη τοῦ Θανάτου!

Φεῦ, διὰ τὰ δεινὰ του

Ἡ φύσις πᾶσα θρηνῶδει ὁ Ἄδης μόνον χαίρει.

Ὅμοία πρὸς λευκόκρινον τὴν ὄψιν καὶ τὰ κάλλη

Ἄνθος τῆς γῆς ἀποσπασθὲν, οὐδ' ὅλως πλέον πάλλει,

Ἡ ἑαυτῆς καρδία.

Πικρὸν πικρὸν μειδιᾶμα ἐπὶ τοῦ χείλους θάλλει

Θαναῦσα ἐμειδιά.

Νομίζεις καὶ τὸ χεῖλος της εἰσέτι πῶς κινεῖται

Καὶ Μίνως ψιθυρίζει

Καὶ ὅτι μορμυρίζει.

Παράπονον τῶ Μίνω, πλὴν φεῦ, οὐδὲ δονεῖται.

Ἴδὲ, κοιμᾶται ἤρεμος, οὐδὲ πνοὴν ἀφίνει,

Τόσον ἠδέως, τῶν βροτῶν ἡ τρομερὰ μορφήν

Τὰς θλίψεις καταστέλλει,

Κ' εἰς τοῦ Μορφέως τὰς ἀβρὰς ἀγκάλας, φεῦ, ἐκείνη

Διὰ παντὸς τοὺς στέλλει.

Μορφίνη, ὕπνου φάρμακον καὶ φάρμακον θανάτου

Τὴν Μάρθαν θανατόνει

Τὰ πάθη της νεκρόνει,

Ναί, σὺν τῷ βίῳ ἔπαυσε τὰ μαῦρα βάσανά του.

Οὐαὶ γονεῖς ! αἱ αὐστηραὶ σας αὐταὶ ἀποφάσεις

Ποσάκις τῆς τῶν τέκνων σας ζωῆς, αὐτὰς τὰς βάσεις

Κλονοῦσιν ἀκουσίως,

Περιφρονοῦσαι τῶν ψυχῶν τὰς κλίσεις καὶ τὰς τάσεις

Ἐρώτων, ἀπαισίως

Ἡ τῆς καρδίας σας χορδὴ ὑπὲρ τῶν τέκνων πάλλει

Μοχθεῖτε αἰωνίως

Πλὴν φεῦ ! οὐχὶ σπανίως

Εἰς δῆμιον τὴν μέριμναν ἡ Μοῖρα μεταβάλλει.

Καὶ συμβουλὰς καὶ ἀπειλὰς ἡ Μάρθα εἶχε λάθει
 Ἄλλὰ κωφὴν πρὸς ἅπαντα τὴν εἶχε καταλάβει
 Ἀπόγνωσις ἐσχάτη.

Μάτην ζητεῖ τὸ θάρρος της, φεῦ, ἀπαισία βλάβη
 Τὰς φρένας της ταράττει !

Οὐδ' ἡ ὑψίστη τοῦ Χριστοῦ θρησκεία νὰ λυτρώσῃ
 Τὴν Μάρθαν ἠδυνήθη,
 Ἡ πίστις ἐδονήθη,

Καὶ τῆς θρησκείας ἔρρευσαν τὰ νάματα κς' αἱ δρόσοι.

Θρησκεία ! σὺ τοῖς πάσχουσι παρήγορος προστάτης,
 Σὺ ἰατρὸς προσέρχεσαι καὶ συνταγὰς συντάττεις
 Ἐλπίδος καὶ γαλήνης,

Σὺ τῇ ψυχῇ μας τοῦ Χριστοῦ τὴν ὄψιν ἐγχαράττεις,
 Τὰς θλίψεις μας πραύνεις,

Πλὴν διατὶ ἐνίστε τὰ τέκνα σου ἀφίνεις
 Ἐν κράτει τυραννίας,
 Θύματ' οἰκτρᾶς ἀνίας

Αὐτόχειρα νὰ πίπτωσιν ἐν μέσῳ τῆς ὀδύνης ;

ὦ ! σεῖς ἀνεξιχνίαστοι σοφαὶ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ
 Αἰώνιοι καὶ ἄπειροι, σεῖς τοῦ βροτείου βίου
 Διέπετε τὰς φάσεις·

Υμῶν αἱ περὶ θλίψεων ζώῃς τε τῆς ὀλβίου
 Εἰσὶν αἱ ἀποφάσεις.

Πλὴν διατὶ δὲν διώκετε τὰ τῆς αἰσχύνης ἦθη
 Ἐκ τῶν βροτείων κόλπων,
 Τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων
 Δὲν δύνασθε νὰ ἄρητε ἀμαρτιῶν τὰ πλήθη ;

Πλάστα ! καταδικάζομεν οἰκτρῶς τὸν αὐτοκτόνον,
 Ὅτι δεινῶς ἐπὶ τοῦ Σοὶ ἀνήκοντος τὸν φόνον
 Τελεῖ αὐτοδικαίως.

Πλὴν, ἂν ἀπέλπιδες ὠθοῦν τὴν θλίψιν καὶ τὸν πόνον,
 Ἐὰν οὐχὶ δικαίως

Φονεύονται, μὴ τρέμοντες τὸ Θεῖον μεγαλεῖον,
 Σὺ Πλάστα τοὺς ἀφίνεις

Ἐντὸς ἀνέμων δίνης
 Νὰ θραύωσιν αὐτόματοι τὸ ναυαγοῦν των πλοῖον ;

Ὡ βάθος πλούτου γνώσεων ! ὦ μέγεθος Προνοίας !
 Εἰς τοὺς ὠκεανούς, Θεεῖ, τῆς σῆς μεγαλονοίας
     Βροτὸς πῶς νὰ εἰσδύσῃ ;
 Θῦμα οἰκτρὸν, τῆς πρὸ τῆς σοῦ, μωρᾶς του διανοίας,
     Ὡς ὁ σπινθὴρ θὰ σβύσῃ.
 Μηδὲν, μηδὲν τῆς τῶν βροτῶν ἀρχαὶ φιλοσοφίας
     Πρὸ τοῦ νοός σου Πλάστα,
     Πλὴν κάποτε «ἀνάστα
 βροτὲ», φωνοῦσι, κατ' αὐτῆς τῆς Θείας σου Σοφίας.

Εἰς τίνα ἄρα γε παθῶν καὶ αἰσθημάτων πάλην,
 Εἰς τίν' ἀγῶνα ψυχικόν καὶ τριχυμίας ζάλην
     Ἡ ἥρωϊς εὐρέθη ;
 Πῶς εἰς τοῦ Ἄδου τὴν ψυχρὰν καὶ δνοφερὰν ἀγκάλην
     Ἡ τάλαινα ἀφέθη ;
 Ἄφρων, φρικτὴ, πλὴν θαυμαστὴ καρδίας καρτερία,
     Ροδόπλαστος παρθένος
     Εἰς τὸ τοῦ Ἄδου σθένος
 Νὰ πίπτῃ, τρόμου φάσματ' ὑβρίζουσα μυρία !

Τί ἄρα ἐν τῇ τοῦ βροτοῦ καρδίᾳ νὰ τελεῖται,
 Ὅταν αὐτόχειρ θάνατος, ὡς λυτρωτῆς καλεῖται
     Μυστήριον θὰ μένη ;
 Ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐντόνως ἀπειλεῖται
     Ψυχὴ ἀφιπταμένη
 Καὶ ὅμως πῶς τὸν Πλάστην τῆς δὲν τρέμει ; πῶς δὲν
     φρίσσει ;
     Ἡ τὸν φθαρτὸν ἐκοῦσα,
     Ἄφ' ἑαυτῆς λιποῦσα,
 Πῶς τοῦ γνωστοῦ εἰς τ' ἀγνωστα τολμᾷ ν' ἀποχωρήσῃ :

Συγχώρει, Πάτερ εὐσπλαγγνε, τῶν τέκνων σου τὰς
     πλάνας,
 Τῶν αὐτοκτόνων τὰς ψυχὰς διὰ βαλσάμου ράνας
     Ἄγνου καὶ οὐρανοῦ,
 Ἀπόδος τὴν γαλήνην των τὰς θλίψεις των ἰάνας,
     Κε' ὡς ἐκ τῆς αἰωνίου
 Ἐπεικοῦς, ὦ Πλάστα μου, σοφῆς καὶ θαυμασίας
     Ἑπερ θνητῶν μερίμνης
     Ποτέ, ποτέ μὴ γείνης
 Τὸ πρότυπον τῶν αὐστηρῶν ποινῶν τῆς ἐκκλησίας.

Ἐὰν ἐκείνη τιμωρῇ οἰκτρῶς τοὺς αὐτοκτόνους,
Ἐὰν αἰσχροὺς καὶ τρομεροὺς ληστὰς καὶ μισαιφόνους
    Αὐτὴ τοὺς ἐκλαμβάνη,

Φεῦ, τῶν ταλαίων τῶν ψυχῶν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς
    πόνους,

Ἐὰν δεινῶς αὐξάνῃ,

Σὺ Πλάστα, ἴλεως γενοῦ, καὶ ἂν ἀτίμως θάπτῃ

Τὸ σῶμα των τὸ κρῦον,

Ἐὰν οὐδὲ κηρίον

Πρὸς σέ, δι' ἐξιλέωσιν ὑπὲρ αὐτῶν ἀνάπτῃ.

III.

Μεγάγχολον τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ ἀπλοῦται,
Ἵχρὸς δ' ἀπὸ νεφύδρια ὁ ἥλιος κυκλοῦται

    Κ' ἐν τῇ θαλλούσῃ φύσει

Παράπονα ψιθυρισμῶν καὶ θλίψεις ἐκδηλοῦται

    Τῇ τῶν ζεφύρων πτήσει.

Πικρὰ πτηνῶν λαλήματα, πικρίστη μελωδία

    Προσβάλλει τὸν ἀέρα,

    Ἵχρὰ ἐστὶν ἡμέρα

Καὶ ἐν σιγῇ παρέρχεται τῆς Μάρθας ἡ κηδεία.

Κηδεία, ἄνευ νεκρικῆς θανάτου ψαλμωδίας

Κηδεία, ἄνευ θλιβερᾶς λιθάνου εὐωδίας

    Χωρὶς λαμπάδων φῶτα !

Πικρὰ πτηνῶν παράπονα, ἀντὶ ψαλμῶν κηδείας

    Ἵχοῦσιν εἰς τὰ ὄτα,

Ἐντὶ λαμπάδων αἱ ὠχραὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου,

    Ἐντὶ ψυχροῦ λιθάνου

    Ὅσμαί τοῦ ἀλαδάνου

Ἵψοῦνται πρὸ τοῦ θαυμαστοῦ τοῦ Πλάστου μεγαλείου.

Ἐνθα στενή καὶ δύσβατος ὄρθια καὶ πετρώδης
 Ὑψοῦται ἢ τοῦ Κωδωνᾶ ὁδὸς καὶ κομαρώδεις
 Φυτεῖται ἐξαπλῶνται,
 Ἐπὶ φερέτρου καλλοναὶ ὠχραὶ καὶ μαρμαρώδεις·
 Ὑπὸ ἀνθῶν κυκλοῦνται·
 Ἐπὶ φερέτρου αἶρεται λευχίμως ἐστεμμένον
 Ἡ Μάρθα παγωμένη·
 Καὶ ἔπεται θλιμμένη
 Φίλων ὁμᾶς, πλὴν τοῦ ἀγνοῦ τῆς νέας ἐρωμένου.

Ὁχρὸς ὠχρὸς ὁ Ἄνθιμος ἠγρεῖται τοῦ φορείου
 Φεῦ, δὲν ψελλίζει προσευχὴν τινὰ πρὸ τοῦ Κυρίου,
 Πρὸς ὃν ὕψοι τὸ ὄμμα·
 Καὶ τρέμων στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ Γρηγορίου
 Μὲ φλογισμένον σῶμα,
 Τάλας πατὴρ ἀκολουθεῖ καὶ ὡς ἐκ τοῦ πυρός του,
 Κλαίει κατὰ χειμάρρους
 Κι' ἐκλείποντος τοῦ θάρρους
 Βοᾶ! καλεῖται μόνος του φρονεῖς τῆς θυγατρὸς του.

Ἐσχάτην θέλησιν τελεῖ ὁ ἄμοιρος πατὴρ της,
 Ἦν ἐπὶ χάρτου γράψασα ἢ λατρευμένη χεὶρ της
 Θερωῶς τὸν παρεκάλει,
 Θερωῶς, ἐνῶ ἐσβέννυτο ὁ τῆς ζωῆς ἀστὴρ της
 Καὶ τὰ ἀβρά της κάλλη,
 Στοῦ Κωδωνᾶ τὰς εὐθαλεῖς κομάρους νὰ τὴν θάψη,
 Ἐκεῖ, ἐνθα τὸ πρῶτον
 Ἠκούσθη τῶν Ἐρώτων
 Φωνή, ἣτις τῷ στήθει της πυρὰς εἶχεν ἀνάψει.

Καὶ ἔφθασεν ἢ τάλαινα ἐκείνη συνοδία,
 Ἐφθασεν ἢ πολύστονος καὶ ἄφωνος κηδεῖα
 Εἰς τὰς ὄφρυς τοῦ ὄρους,
 Εἰς μέρος, ὅπερ ὤρισεν ἐγγράφως ἢ ἰδία,
 Εἰς κομαρώδεις χώρους,
 Χαίνων τὴν περιέμενε λακκίσκος ἐκ δακρῶν
 Τοῦ Μίνω βεβρεγμένος,
 Ἐκεῖ ἀπηλπισμένος
 Φεῦ, πρὸ μικροῦ ἐπότισε τὸ ἔδαφος τὸ χρῶν.

Υγρὸν ἀπὸ τοῦ Μίνως τὰ δάκρυα τὸ χῶμα
 Τῆς Μάρθας κατεκάλυψε τὸ λατρευμένον σῶμα,
 Ὡς κρίνον μαραμένον.
 Ἐνθα τὸ πρῶτον, «σ' ἀγαπῶ» ἐπρόφερε τὸ στόμα
 Ἀλλήλων μαγευμένον,
 Ἐκεῖ ἐν στεναγμοῖς πολλοῖς, ἐν προσευχῇ καμμία,
 Ἀγγέλου αὐτοκτόνου
 Τὸ σῶμα μετὰ πόνου
 Ἐτάφη ἐν τῇ θλιβερῶς συσχίῃ ἐρημίᾳ.

Κατάμαυρος ὁ χοῦς, πενθῶν, πρὸς τὸ λευκὸν τῆς σῶμα
 Ἐφάνη· καὶ ὁ ἥλιος ἠθέλησε τὸ ὄμμα
 Εἰς νέφη ν' ἀποκρύπτῃ·
 Φεῦ, ἤρχισε τοῦ οὐρανοῦ ὁ ὀφθαλμὸς σπὸ χῶμα
 Βροχὴν λεπτὴν νὰ ρίπτῃ·
 Οἱ φίλοι ἀπεμάχρουν τῆς Μάρθας τὸν πατέρα,
 Τὸ δάσος ἐκενώθη,
 Καὶ τότε, φεῦ, ἠνώθη
 Δάκρυ πικρὸν πρὸς τὴν βροχὴν, λυγμοὶ πρὸς τὸν ἀέρα.

Ἦσαν λυγμοὶ τοῦ Μίνως παρέκει ἰσταμένου,
 Κρυφίως ὄπισθεν σειρᾶς κομάρων θεωμένου
 Ἐν ὄδουρμοῖς τὸ δρᾶμα,
 Μετ' ὄμματος ἀγριωποῦ καὶ νοῦ τεταραγμένου,
 Πλὴν ἤδη ἐν τῷ ἄμα,
 Ἐφώρμησε πεσῶν πρηγῆς ἐπάνω εἰς τὸν τάφον
 Τῆς Μάρθας· καὶ ἐθρήνει
 Ἐν ἀλγεινῇ ὀδύνῃ,
 Θερμοῖς δακρύοις τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου χῶμα βάφων.
 Ἀλλὰ ταχὺς ὁ Ἄνθιμος, ὡς ἀστραπὴ προβαίνει
 Τὸν Μίνω ἐπλησίασε καὶ τὴν ψυχὴν του βραίνει
 Ταῖς τῆς Θρησκείας δρόσοις·
 Πλὴν τῶν δεινῶν μας συμφορῶν τὰς θλίψεις δὲν λαίνει
 Ἡ δύναμις τῆς γλώσσης.
 Μὲ τοὺς ἰσχνοὺς βραχίονας τὸν Μίνω περιβάλλει
 Βιαίως τὸν ἐγείρει
 Καὶ ἐν φωνῇ πενήθηρει,
 Ὡς ἄγγελος ἐπίγειος νοθετισμοὺς προβάλλει.

Δίχην μητρὸς κρατῶν αὐτὸν ὁ γέρον ἐπροχώρει

Καὶ μητρικὰς ἐνίοτε θωπείας τῷ ἐδώρει,

Πλὴν κάτωχος ὁ Μίνως

Φεῦ, τρέμων ἐπορεύετο καὶ ἔκλαιεν ὡς κόρη

Ὁ μαχητῆς ἐκεῖνος!

«Ἐχεις ἀνάγκην, τέκνον μου, πνευματικῆς γαλήνης»

Ὁ γέρον ψιθυρίζει,

Ὁ Μίνως μορμουρίζει

Καὶ πάλιν ἐξεβράγησαν οἱ κλύδωνες τῆς δίνης.

Εἰς τὸν μικρὸν κοιτῶνα του τὸν ὀδηγεῖ ὁ γέρον

Μετὰ φροντίδος πατρικῆς μοχθῶν καὶ ὑποφέρων,

Εὐθύς τὸν κατακλίνει,

Καὶ ἤρεμος, ὡς πάντοτε, φωνὴν γλυκεῖαν αἶρων,

Τὰς θλίψεις του πραινέει.

Ὡ ἀληθῆ ἰδανικὰ πανάγων ἱερέων

Στὸν κόσμον εὐρεθέντα

Τῷ Πλάστη ὑψωθέντα,

Βάλσαμον θεῖον κέκτησθε εἰς τὰς καρδίαις ρέον.

«Τέκνον, τῷ λέγει, συμφορὰ μᾶς ἔπληξε μεγάλη,

Ἄλλὰ πρὸς τί οἱ ὄδυρμοί, τὰ δάκρυα, ἡ ζάλη

Ἡ τοῦ νοὸς κρατοῦσα;

Ὁ Βίος εἶναι ἄβυσσος καὶ αἰτθημάτων πάλη

Πικρίας ἀπαιτοῦσα·

Κατάστειλον τὴν θλίψιν σου, ὦ τέκνον, μὴ φριχία

Εἰς λογισμοὺς ἀτόπους,

Ποτὲ ὑπερανθρώπους

Θυσίας δὲν ἀπήτησεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Θρησκεία.

«ὦ τέκνον, καὶ αἱ θλίψεις μας αἰώνιοι δὲν εἶναι·

Πᾶν βρότειον ἐστὶ θνητόν, ἐφήμεροι κ' ἐκεῖναι

Καὶ πρόσκαιροι τελοῦσι·

Θνήσκει τὸ πᾶν, παρέρχεται, γηράσκουσαι ὀδύνας

Τὸν θάνατον φιλοῦσι.

Ναί, τέκνον μου, τὰς θλίψεις μας τῷ Πλάστη ἀναθῶμεν,

Ἐκεῖνος θέλει σβύσει

Τὰς φλόγας, καὶ θά χύσῃ

Εἰς τὰς ψυχὰς μας βάλσαμον, ἐκεῖνῳ ἀφεθῶμεν.

«Κοιλὰς κλαυθμῶνος ἡ ζωὴ καὶ ἄλγους ὀπτασία,

*Ὄναρ σκιᾶς ὁ ἄνθρωπος καὶ θλίψις ἀπαισία

Ὁ βίος καὶ ὁ κόσμος·

Στιγμὴ χαρᾶς εἶναι ψυχῆς, ἀνθρώπου φαντασία,

Ἄνθ' ἄλλιον εὐδύσμως

Ἐφ' ὧραν θάλλον· πρὸς αὐτὸ εἶν' ἡ χαρὰ ὁμοία

Καθὼς ἐκεῖνο θάλλει,

Πλὴν ἐν ἀνεμοζάλη

*Ἐπέρχεται ὁ μαρασμός καὶ βάσανος ὀριμεῖα.

«Ὠκεανὸς ὁ βίος μας τὸν ἀπειλεῖ ἡ δίνη,

Μάτην ζητεῖται ὑφ' ἡμῶν ἡ διαρκῆς γαλήνη,

Ἡ τῆς ζωῆς εὐδία

Τῆ ψυχικῇ ἡμῶν χαρᾷ παλαίει ἡ ὀδύνη

Δεινῶς ἐν τῇ καρδίᾳ.

Τέκνον, γενοῦ τῶν θλίψεων καὶ τῶν παθῶν δεσπότης

Καὶ ζῆτει εἰς τὸ θεῖον

Τὸν τῆς γαλήνης βίον,

*Ἄνευ θρησκείας ναυαγεῖ οἰκτρῶς ἡ ἀνθρωπότης.

«Φεῦ, πόσα ἔχω ποτισθῆ ποτήρια πικρίας,

*Ἀπέρασα τὸν βίον μου εἰς στοναχὰς μυρίας

Βιῶν ἐν κοινωνίᾳ,

Κι' ἐνῶ ἐζήτουν ἡδονῶν ποικίλων ἀπειρίας

Μὲ εὕρεν ἡ ἀνία.

*Ἐν τῇ ἐρήμῳ ἠύξησαν οἰκτρῶς καὶ αὐτομάτως

Αἱ τῆς ψυχῆς μου τύψεις,

Φεῦ, αἱ δειναὶ μας θλίψεις

Προσκτῶνται εἰς τὴν Ἐρημον τὸ ἀληθές των κράτος.

*Ἐντεῦθεν φύγε, τέκνον μου, τρέμε τὴν ἐρημίαν,

*Ἐνθα αἱ θλίψεις μας ἰσχὺν εὐρίσκουσι ὀριμεῖαν

Λυποῦσαι τὰς καρδίας,

*Ἐνθα ποτὲ δὲν θὰ ἰδῆς ἀκτῖνα οὐδεμίαν

Τῆς ψυχικῆς εὐδίας.

Ναί, ἡ Θρησκεία, τέκνον μου, ἐντὸς τῆς κοινωνίας

Δωρεῖται τὴν γαλήνην,

Πραϋνεῖ τὴν ὀδύνην

Καὶ χεεῖ θεῖον βάλαμον εἰς θλίψεις καὶ ἀνίας.

«Τὴν Μάρθαν σου θὰ στερηθῆς, τέκνον μου, προσκαίρως
 Εἰς τοῦ ὑψίστου τὰς σκηὰς συνάπτει θεῖος ἔρωσ
 Τοὺς πάντας αἰωνίως.

Ἐκεῖ ἀγγέλων τάγματα ὀρχοῦνται πνιέρωσ
 Καὶ ψάλλον δαιμονίως,

Ἐκεῖ οὐδεὶς δεσμὸς κρατεῖ ψυχὰς ἀγαπωμένασ,
 Ἐκεῖ ἡ εὐφροσύνη
 Κι' ἡ τοῦ Χριστοῦ μυσταίνη

Κοσμεῖ καὶ στέφει τὰς ψυχὰς τὰς ἐν τῇ γῆ ὀλιμ-
 μένας.

Ἄλλ' ἐν τῇ γῆ μακρὰν τῆς ζῶν πρὸς τὸν Θεὸν προ-
 σεύχου

Ναί, ἔχεισ χρέη, τέκνον μου, ὑπὲρ τῆς Μάρθασ εὐχου
 Ἐνώπιον τοῦ Πλάστου,

Τῶν ὀλιψεῶν σου ἐγκρατῆς ἀείποτε παρέχου
 Τελῶν τὰς συμβουλάσ του.

Ἀνύψωσον τὴν σὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Θεὸν παιδίον,
 Ἡ πίστισ μας πραύνει,
 Κι' ἐπέργεται γαλήνη

Ψυχῆσ, εἰσ πολυτάραχον, τρικυμιώδη βίον».

Ἐνῶ ὁ γέρων αἴρεται εἰσ ὑψηλάσ ἐκστάσεισ
 Καὶ τῆσ ζωῆσ μας ζωγραφεῖ τὰσ ἀπαισίασ φάσεισ,
 Πραύνεται ὁ Μίνωσ

Ἡρέμα, ὡσ πραύνεται ὁ σάλωσ τῆσ θαλάσσησ,
 Πλὴν ἐν ταυτῶ ἐκεῖνοσ,

Στρεφόμενοσ τῶ γέροντι, ὦ πάτερ μου, τῶ λέγει,
 Πρὶν ἡ ζωὴ μου δύση,
 Οὐδ' ὁ Θεὸσ θὰ σβύση

Τὸ πῦρ, ὅπερ τὰ σπλάγχνα μου καὶ τὴν ψυχὴν μου
 φλέγει.

Ἐφάνη διακείμενοσ ἀράσ νὰ συνεχίση,
 Λόγων πικρῶν πικρὰν γαλήνη πρὸς τὰ ἐκτὸσ νὰ χύση,

Πλὴν ὁ Λευίτησ πάλιν
 Τὸν διακόπτει, πρὶν αὐτὸσ προφθάση νὰ ἀρχίση
 Κατὰ τοῦ Θεοῦ πάλιν.

«ὦ ! μὴ βλασφήμει, τέκνον μου, ἀναφωνεῖ ὁ γέρων
 ὦ μὴ κατὰ τοῦ Πλάστου
 Προσκύνει τὰσ βουλάσ του,

Καὶ ἂν οἰκτρῶσ δεινοπαθῆσ βασάνουσ ὑποφέρων.

Τὰ πάντα, τέκνον, δύναται, ὁ γέρων ψιθυρίζει,
 «Ἐν μόνον ὄχι» ἀπαντῶν ὁ Μίνως μορμουρίζει,

Ἰψῶν γαλήνης βλέμμα·

Ἡδέως πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ὄμμα του στηρίζει·

Εὐχόμενος ἡρέμα,

Ἐφαίνετο ζητῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος γαλήνην,

Νεκρώσεις παθημάτων,

Ἄνάπαυσιν καμάτων

Καὶ τὸν Μορφέα ἔνευεν ἐκδιώζοντα τὴν δίνην.

Ὁ Φοῖβος ἐχαιρέτιζε καὶ χλόην καὶ ἀέρα

Παρήλθεν ἡ πολύστονος τῆς θλίψεως ἡμέρα,

Ὁ δ' Ἄνθιμος τοῦ Μίνω

Ἀποχωρῶν, ὦ τέκνον μου, ἐπήλθεν ἡ ἑσπέρα,

Ὡς αὔριον σ' ἀφίνω».

Εἶπε καὶ ἀνεχώρησε τὸν Μίνωα ἀφίνων,

Πλὴν τέλος μόνος μείνας

Τὰς χεῖρας ἀνατείνας,

Πρὸς τὸν Θεὸν ἀπέβλεψε κρουνούς δακρῶν χύνων.

Τέλος τοῦ Γ' ἡόματος.

I.

Ὅμιχλη καὶ σκότος καλύπτει τὴν γῆν,
 ἡ φύσις βαθέως ὑπνώττει,
 Τὸ πᾶν ἀναδίδει φρικώδη σιγῆν
 κοιμᾶται τὸ πᾶν ἐν τῷ σκότει.

Καὶ βράχοι ὠχροὶ καὶ ἀνθοῦντα βουνά,
 ὡς μέλανες αἴρονται ὄγκοι,
 Ἐγγὺς τῆς Μονῆς τοῦ σεπτοῦ Κωδωνᾶ
 κομάρων μαυρίζουσι λόγγοι.

Οἱ λόγγοι, ὦν μέσφ, πρὸ δέκα ὥρῶν,
 τῆς Μάρθας τὸ σῶμα ἐτάφη
 Φεῦ, αὕτη ταφεῖσα εἰς χῶμα ψυχρὸν
 τῶν ζώντων βροτῶν διεγράφη.

Ὁ Μίνως κοιμᾶται, ἀλλ' αἴφνης ὠχρὸς
 ὀρθοῦται βιαίως τῆς κλίνης,
 Ἰδρῶς περιβρέχει τὸν νέον ψυχρὸς
 εὐρίσκειτ' ἐν κράτει ὀδύνης.

Ἄνοίγει τὴν θύραν ἐκβαίνει ἐκτός
καὶ τέλος τὸ ὑπαιθρον φθάνει
Ταχύς ἐν τῷ σκότει, χωρεῖ εὐπετώς,
προβαίνει οὐδὲν τὸν λαθάνει.

Προβαίνει γοργός, τὰς κομάρους περᾶ
καὶ φθάνει τῆς Μάρθας τὸ μνημα,
Τί ἔχει; φεῦ, μήπως δεινὴ συμφορὰ
ἀφείλε τοῦ νοῦ του τὸ νῆμα;

Κρατεῖτ' ἐπ' ὀλίγον, καὶ πίπτει πρηνής,
τὸ οὖς του προτείνει σιμάτης,
Ἄφνει φωνήν, πλὴν δὲν εἶν' ἐμμανής,
φωνεῖ, ὦ! δὲν εἶν' ὑπνοδάτης.

Ἐγείρεται αὖθις καὶ στρέφει ταχύς
ταχύς, ὡς μαινόμενος τρέχει
Καὶ οὕτω παρέρχεται χρόνος βραχύς,
ἐκεῖνος δ' εὐθέως ἐπέχει.

Ἐμπρὸς τῶν κελλίων εὐθέως σταθεῖς
τὴν θύραν κτυπᾷ τοῦ Ἀνθίμου
Φωνὴ δ' ἀσθενῆς ἐρωτᾷ παρευθὺς
«τίς εἶ», μετὰ τόνου πενθίμου.

«Ἐγώ . . . ἀνοιξόν μοι, ὁ Μίνως φωνεῖ,
ὁ νοῦς μου, ὦ πάτερ, σαλεύει,
Χαρὰ μὲ προσμένει, ψυχῆς ἠδονὴ
ἢ εἶμαι τοῦ δαίμονος χλεύη.»

Ἄνοίγει ὁ γέρον, τὸν βλέπει γυμνὸν
μὲ πλήρης ἐκστάσεως βλέμμα,
Καὶ ὅπως πραύνη παθήσεις φρενῶν
εὐχὴν ψιθυρίζει ἡρέμᾳ.

«Ἐκπλήττεσαι, πάτερ, τὸ βλέπω καλῶς,
ὁ Μίνως τῷ γέροντι λέγει,
Πραύνηθι ἔμωσ δὲν εἶμαι τρελλὸς
θεότητος χάρις μὲ φλέγει.

«Ὁ πάτερ μου, ὄχι, δὲν εἶμ' ἐμμανῆς
 ἁγίου εἰκῶν μὲ προτρέπει
 Μὲ ρίπτει ἐντὸς ψυχικῆς ἡδονῆς
 ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ τέρπει.

«Αἰσθάνομαι ἤδη μεγίστην χαρὰν,
 τελεῖται θεότητος θαῦμα
 Ὅρθοῦν ἀλγεινὴν καὶ δεινὴν συμφορὰν,
 ἰαῖνον ἀνίατον τραῦμα.

«Ἄλλ' ἄκουσον, πάτερ μου, ἔχων τὸν νοῦν
 σωφρόνως· εὐθύς ἐξηγοῦμαι
 Καὶ τί μοι συνέβη τὰς φρένας κινοῦν,
 ἰδοὺ ἐν βραχεῖ διηγοῦμαι :

«Ἐνῷ δαμασθείς ἀλγεινῇ συμφορᾷ
 ἐν μέσῳ λυγμῶν ἐκοιμήθην,
 Παλαίων οἰκτρῶς πρὸς ἰδρώτων πυρᾶ
 ἐξαίφνης τοῦ ὕπνου ἐλύθην

«Ἰδρῶτι ψυχρῷ βεβρεγμένος, ταχύς
 ἐντρόμως ἠγέρθην τῆς κλίνης
 Κι' εὐρέθην ἐν μέσῳ φρικτῆς ταραχῆς
 χαρᾶς ἐν ταυτῷ καὶ ὀδύνης.

«Καθ' ὕπνον ἐφάνη μοι θεία εἰκῶν,
 εἰκῶν τοῦ σεπτοῦ Γεωργίου,
 Προχέουσα φῶς θεσπεσίως λευκὸν
 μικτὸν μετὰ κάλλους ἁγίου.

«Προσῆλθε γοργῶς ὁ σεπτὸς Κωδωνᾶς
 ἐφ' ἵππου· εἰσέτι νομίζω
 Ἄκουῷ ἠχούσας κωδῶνων φωνὰς
 ναι, ἦτο αὐτὸς τὸν γνωρίζω.

«Νομίζω τὸν βλέπω ἀκόμη σαφῶς,
 ἢ θεία μορφή του μὲ τέρπει,
 Τὸ ὄμμα του χέει θεσπέσιον φῶς,
 τὸ στόμα αὐτοῦ μὲ προτρέπει.

«Ἐφώνει: Ἐγέρθητι Μίνω, εὐθύς
τὴν Μάρθαν τοῦ τάφου τῆς σῶσε
Ταχέως δεσμῶν ἀλγεινῶν θὰ λυθῆς,
ζωὴν εἰς τὴν Μάρθαν σου δόσε.

«Ἐν ὕπνῳ μορφίνης δὲν ἦτο νεκρά,
ἀδίκως ἐν τάφῳ ἐπάφη
Καὶ ζῆ κατὰ λάθος τὴν σκέπει ψυχρά
ἐν τούτῳ τῷ θείῳ ἐδάφει.

«Ἐγέρθητι», αὐθις ὁ μάρτυς φωνεῖ
καὶ σπεῦσον τὴν Μάρθαν νὰ σώσης,
Οἰκτρῶς τὴν πιέζει ὀδύνη δεινὴ,
δὲν σπεύδεις αὐτὴν νὰ λυτρώσης;

«Ἵπῆγον . . . ὦ πάτερ, ἡ Μάρθα μου ζῆ
ἐλθέ, γογγυσμούς θὰ ἀκούσης,
Μὴ βράδυνε, σπεύσωμεν, πάτερ, μαζῆ,
μὴ πάλιν σκληρῶς μ' ἀποκρούσης».

Τοιαῦτα ὁ Μίνως ἐντόνωσ λαλεῖ,
ὁ γέρων τρελλὸν τὸν νομίζει,
Ἄθροάς φοράς τὸν σταυρόν του τελει,
εὐχὰς συνεχῶς μορμουρίζει.

Καὶ ὅμως ὁ Μίνως «δὲν εἶμαι τρελλός»,
ἐντόνωσ καὶ πάλιν προβάλλει
«Φωνὰς ὑποκώφως, φωνὰς σιγηλῶς
τῆς Μάρθας ὁ τάφος ἐκβάλλει».

Ἐνδίδει ἐν τέλει καὶ βαίνων ἐκτός
ὁ γέρων τὸν φύλακα κράζει
Μαθῶν τὰ συμβάντα ταχέως αὐτὸς
σκαπάνην σκαφῆς ἐτοιμάζει.

Ἐπείσθη εὐθύς ὁ ἀπλοῦς γεωργός,
πῶς τῶνερον πλάνη δὲν ἦτο
Δοξάζει τὸν μάρτυν καὶ βαίνων γοργῶς
ἀθροὰς εὐχὰς ἐποιεῖτο.

Προβαίν' εἰς τὸ δάσος λαβοῦσα φανὸν
 τριάς τῶν ἀνδρῶν ἐσπευσμένως,
 Παλμὸν τῆς καρδίας ἀκούει δεινὸν
 καὶ ὄμως προβαίνει ἀσμένως.

Αἰσθάνεται ἤδη μεγάλην χαρὰν
 τὸν μάρτυν ἐντόνως δοξάζει,
 Θερμῶς ἐκ προτέρων εὐχὴν ἱερὰν
 τῷ πλάστ' ἢ ψυχὴ των ἐκφράζει.

II.

Πρὸ τοῦ τῆς Μάρθας μνήματος μὲ πάλλουσαν καρδίαν
 Ἦ τῶν ἀνδρῶν σεμνὴ τριάς ἐπὶ στιγμὴν ἐστάθη,
 Τὸ πᾶν σιγὴν ἐξέχεε, γαλήνην καὶ εὐδίαν
 Εἰς τῶν δασῶν τὰ βάθη.

Κύψας ὁ γέρον Ἄνθιμος πρὸς τὸ τῆς Μάρθας μνῆμα
 Ἄνέκυψε ποιῶν γοργὸν πρὸς τα ὀπίσω βῆμα.

«Ὡ ἅγιε Γεώργιε, ἀνέκραξεν ὁ γέρον,
 Τῆς χάριτός σου θαύματα πανσόφως ἐκτελοῦνται
 Ζωῆς σημεῖα!, ἐκφωνεῖ, χειρας ὑψῶν καὶ χαιρών,
 Σαφέστατα δηλοῦνται.

Ὡ τέκνα μου, ναί, γογγυσμοὺς ὁ τάφος ἀναδίδει,
 Τὴν Μάρθαν ζῶσαν εἰς ἡμᾶς ὁ Πλάστης παραδίδει.

Ἐνθους ὁ γέρον γεωργός, πλὴν μὲ τρεμούσας χειρας
 Στὸν τάφον τὴν σκαπάνην του ταχύτατα ἐμβάλλει
 Σκάπτει ἐντέχνως καὶ θαρρεῖς ὅτι τοῦ Ἄδου θύρας
 Καὶ σθένος καταβάλλει.

Εὐθὺς δ' ἐφάνη ἐν λευκῷ φερέτρῳ καὶ ἡ κόρη,
 Ὡς νηρηῖς λευκότερα φορέματα ἐφόρει.

Ταχέως τὴν ἐξάγουσιν ἀπὸ ψυχρὸν μνημεῖον,
 Ὁ δ' Ἄνθιμος τὴν χεῖρα τοῦ σπῶμα τῆς ἐκτείνει,
 Παλμὸν λεπτὸν αἰσθάνεται, ζωῆς βροτοῦ σημεῖον,
 Χαρᾶς φωνὴν ἀφίνει.

Ὁ Μίνως δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν· Οἴμοι !
 Ἐκ τῆς ἀμέτρου τοῦ χαρᾶς πεσὼν ἐλιποθύμει.

Ἠγέρθη ὁμῶς συνελθὼν, ὁ δ' Ἄνθιμος προτείνει
 Νὰ προσκληθῇ ὁ ἰατρός τῆς νήσου καὶ συνάμα
 Παραλαβῶν καὶ φάρμακα ποσῶς νὰ μὴ βραδύνη,
 Νὰ σπεύσῃ ἐν τῷ ἅμα.

Ταχέως δὲ τὸν φύλακα προτρέπων ἀποστέλλει
 Καὶ τὴν ὑπέρμετρον χαρὰν τοῦ Μίνω περιστέλλει.

Ἴδέτε ! τὴν τοῦ Κωδωνᾶ τοῦ φύλακος ὁ ἵππος
 Κατῆλθε κατωφέρειαν καὶ βαίνει μετὰ τάχους
 Τὴν τῆς νυκτὸς σιγῆν κτυπᾷ ὁ τῶν ποδῶν του κτύπος
 Καὶ ἀντηχεῖ στοὺς βράχους·

Ὁ δὲ Λευίτης μας ὁμοῦ μετὰ τοῦ Μίνω αἶρει
 Τὴν Μάρθαν καὶ εἰς ἤρεμον κοιτῶνα μεταφέρει.

Παλμῶν στιγμαὶ παρέρχονται ἐν τῷ μικρῷ κοιτῶνι,
 Ἔνθα τὴν Μάρθαν ἔθρασαν οἱ ἄνδρες ἐπὶ κλίνης,
 Ὁ Μίνως τρέμει σύσσωμος δακρύει καὶ ἰδρώνει
 Ἐκ ψυχικῆς ὀδύνης·

Φοβεῖται μὴ ὁ ἰατρός ἐγκαίρως δὲν προφθάσῃ
 Καὶ πάλιν τὴν φαιδρότητα ὁ Ἄδης τῷ ἀρπύσῃ.

Τέλος ἠνοίχθη ἔξωθεν ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος,
 Πλήρης γαλήνης καὶ φαιδρὸς ὁ ἰατρός προβάλλει,
 Μετὰ πολλῆς γλυκύτητος διέταξεν ἐντόνως
 Νὰ φύγωσιν οἱ ἄλλοι,

Καὶ ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερος, ἀτάραχος καὶ μόνος
 Νὰ ἐκτελέσῃ τῆς ζωῆς τὰ φάρμακα συντόνως.

ὦ ! εἰς στιγμὰς βαρυαλγεῖς ἀνίας ἐπωδύνου,
 Ὅταν ὁ Ἄδης ἀπειλῇ φιλότατου ὄντος βίον,
 Τὸν ἰατρὸν, ὡς ἄγγελον κατὰ δεινοῦ κινδύνου
 Ἐπίγειον καὶ θεῖον

Προσβλέπομεν τοὺς λόγους τοῦ ἐνθέρμως προσκυνουμένου,
 Προθύμως τὰς θελήσεις του, ὡς ἱερὰς τελοῦμεν.

Τὸ ὄμμα του ἐτάζομεν, τοὺς λόγους του μετροῦμεν,
 Εἰς ὄλας τὰς κινήσεις του τὰς ἀπάθει·ς συνήθως,
 Τί κρύπτει ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ νὰ εὕρωμεν ζητοῦμεν
 Μὲ τεθλιμμένον ἦθος

Εἰς μορφασμὸς εἰς ἀπελπιν κατάστασιν μᾶς φέρει,
 Ἐν του ἀπλοῦν μειδιάμα εἰς ἔκτασιν μᾶς αἶρει.

Μειδιάμα οὐράνιον, μειδιάμα μαγεῦον
 Τὸν πρὸ τῆς κλίνης ὄρθιον δεινῶς ἀγωνιῶντα
 Μειδιάμα, τὸ τὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην νεῦον
 Εἰς φίλον πνευστιῶντα.

Τοιοῦτον ἐν μειδιάμα ὁ Μίνως εἶδε μόνος,
 Τὸ εἶδεν ἀνεσκίρτησε κι' ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος.

Ἰδέτε τον, πῶς ἐξαλλος ταχέως βηματίζει,
 Πῶς πνευστιᾶ ἀνήσυχος καὶ χαίρει καὶ φοβεῖται
 Ἰδρῶς καὶ δάκρυ σύναμα τὴν ὄψιν του ραντίζει,
 Τρέμει, δεινῶς κλονεῖται,

Πρὸς τὸν Πανάγαθον ὕψοι ἐν ἰκεσίας βλέμμα
 Πήγγυται, ζέει ἐναλλάξ τὸ τῶν φλεβῶν του αἷμα.

Πλὴν, ὃν προσμένει πάλλουσα ἡ ἑαυτοῦ καρδιά
 Ἀκούεται καὶ ἀντηχεῖ τῆς θύρας ὁ τριγμὸς
 Στὰς πρὸ αὐτῆς ὁ ἰατρὸς καὶ πάλιν ἐμειδία,
 Τῆς δὲ χαρᾶς λυγμὸς

Ἐκ τῶν στηθῶν τοῦ Μίνως βιαίως διεξῆλθε
 Καὶ οὗτος εἰς τὸν θάλαμον ἀκράτητος εἰσῆλθε.

Ἦ παραδείσου δάκρυα, δακρύων μαργαρίται,
 Ἦ δάκρυα χαρμόσυνα, οὐράνιοι ροαί,
 Ἦ στίλβοντες ἐκ τῆς χαρᾶς καρδίας σταλακτῖται
 Καὶ σεῖς ψυχῆς πνοαί,

Σεῖς στοναχαὶ χαρμόσουνοι, ἀφέθητε ἀφθόνως
 Ἐντὸς γηίνου, πενιχροῦ, ἀλλὰ χαρᾶς κοιτῶνος.

Λαμπρὸς χρυσίζει ἥλιος τοῦ Κωδωνᾶ τὰ δάση,
 Ἴχει τοῦ ἕρθρου προσευχὴν ὁ κώδων τῆς Μονῆς,
 Τὴν πρὸς αὐτὴν ἀνάγουσαν ἐν ταχυτῆτι πάση
 Τῆς Μάρθας οἱ γονεῖς

Ἐνέρχονται πλήρεις χαρᾶς κ' ἐλπίδος οὐρανίας
 Καὶ τῆς ψυχῆς διώκουσι τὰς θλίψεις καὶ ἀνίας.

Τελείαν τὴν εὐφρόσυνον ἀλήθειαν ἐκεῖνοι,
 Εἰσέτι δὲν γνωρίζουσι· διότι συμφορὰν
 Φοβούμενος, ἦν προξενεῖ χαρᾶς ἀμέτρου δίνη,
 Αἰφνίδιον χαρὰν

Ἀπέφυγεν ὁ ἄνθιμος αὐτοῖς νὰ προξενήσῃ,
 Μὴ τοῦ νόδου τοὺς κίονας ἢ τῆς ζωῆς κλονίση.

Καὶ ὅμως προαισθάνεται αἰεὶ τὴν εὐτυχίαν,
 Ἢ τὴν μεγάλην συμφορὰν ἢ τοῦ βροτοῦ ψυχῆ
 Χαρᾶς παλμὸς ἐκδέχεται καρδίᾳ ἡσυχίαν
 Ἢ λύπης στοναχὴ·

Οὕτω λοιπὸν πλήρης χαρᾶς καὶ ἡ δουλὰ ἐκείνη
 Μρὸς τὴν Μονὴν τοῦ Κωδωνᾶ γοργὸν τὸ βῆμα τείνει.

Ἐντὸς τῆς Μάρθας τοῦ μικροῦ εὐρίσκοντο κοιτῶνος
 Μετ' οὐ πολὺ πλήρεις χαρᾶς οἱ εὐτυχεῖς γονεῖς,
 Ἐξέλιπον τὰ δάκρυα ἢ θλίψεις καὶ ὁ πόνος,
 Καὶ ἤδη ἡδονῆς

Τε καὶ γαλήνης ψυχικῆς τὰ ὄμματα πληροῦνται,
 Πᾶσα ὀδύνη πρόσκαιρος καὶ βάσανα νεκροῦνται.

ᾠ! πόσαι προηγῆθησαν καρδίᾳς συγκινήσεις,
 Πόσαι βαθεῖαι στοναχαὶ καὶ δάκρυα χαρᾶς,
 Ὅποσοι ἐναγκαλισμοὶ, ψυχῶν περιδινήσεις,
 Ἄντι ψυχρᾶς ἀρᾶς.

Ναὶ οἱ γονεῖς τῷ Μίνωι ἡδύτατα ἐλάλουν,
 Θερμῶς τὸν κατησπάζοντο, υἱὸν τὸν ἀπεκάλουν.

ᾠ εὐγενεῖς, οὐράνιοι, ἀγνὰ τοῦ Θεοῦ δῶρα,
 Ἀγαλλιάσεις ἤδισταί τῆς τοῦ βροτοῦ ψυχῆς,
 Ἢ τῶν παθῶν ἐκκθάρασις ὑμῶν ἐστὶν ὀπώρα,
 Τεκνία τῆς εὐχῆς.

Ἢ θλίψις ἢ ἀγνή χαρὰ τὰ πάθη μας καθαίρει
 Καὶ εἰς ἀγνήν καὶ διαυγῆ κατὰστασιν μᾶς φέρει.

Πλειστάκις ἡ κοινὴ χαρὰ ἐχθροῖς τὰς χεῖρας τείνει,
 Ἡδέως τὰς καρδίας των εἰς μίαν συνονοῖ,
 Βωμὸν φιλίας ἀνορθοῖ καὶ φιλικῆ μυσσίνη
 Ἐκείνους στεφανοῖ.

Οὕτω λοιπὸν τῷ Μίνωϊ καὶ οἱ γονεῖς ἐκείνης
 Γάμους χαρᾶς ὑπόσχονται καὶ ἄνθη εὐφροσύνης.

Μετὰ χαρᾶς κατένευσαν καὶ ψυχικῆς γαλήνης,
 Τῆς Μάρθας καὶ τοῦ Μίνως νὰ τελεσθῆ ὑμῆν,
 Καὶ τοῖς ἐρῶσι πρόκειται ἀντὶ θανάτου δίνης
 Σωτήριος λιμῆν.

Τοῦ μνήματος ἐπέπρωτο νὰ λυτρωθῆ ἐκείνη,
 Ἵνα τὴν στέψη θάλλουσα γαμήλιος μυσσίνη.

Κόσμε ὀδύνης ἔμπλεε, βασάνων καὶ δακρύων,
 Πεδίον Ἄρεως παθῶν καὶ πάλης θλιβεραῶν,
 Κρύπτεις καὶ ἄνθη χαρωπὰ στὸ στῆθος σου τὸ κρύον
 Μυσσίνης ἀνθηραῶν.

Ἄνθοι χαρᾶς ἐνίοτε καὶ γέλωτας μᾶς φέρεις
 Καὶ εἰς ἐκστάσεις μαγικὰς τερπνότατα μᾶς αἶρεις.

Ἄνθοῦσιν εἰς τὰ σπλάγγνα σου χαρμόσυνοι μυσσῖνοι,
 Ἄνθει προσκαίρως ἐν αὐτοῖς τὸ ζηλευμένον κρῖνον
 Καὶ τοῖς βροτοῖς ἐνίοτε γεννῶνται εὐφροσύναι,
 Ἄντὶ παθῶν καὶ θρήνων.

Κόσμε ἂν βρίθης ἀκανθῶν, ὅμως καὶ ρόδα ἔχεις
 Καὶ τὰς ψυχὰς μας κάποτε μὲ βάλασαμον τὰς βρέχεις.

Κρύπτεις καὶ σὺ ἐνίοτε χαρᾶς καὶ παραδείσους
 Καὶ μᾶς δωρεῖς ἐνίοτε εὐδαίμονας στιγμᾶς,
 Πλὴν διατὶ δὲν παραιτεῖς τὰς ἀλγεινὰς ἀλύσους
 Καὶ τυραννεῖς ἡμᾶς;

Τοῦ Πλάστου ἄρα προσταγὰς καὶ θέλησιν φυλάττεις,
 Ὅταν βασάνων ὄρμαθούς πρὸ τοῦ βροτοῦ προτάττεις;

ὦ Πλάστα μου, εἶπε πρὸς τί ἀτρόμητον τὸν πόδα
 Νὰ διευθύνῃ ἐν ὀργῇ ἡ Μοῖρα καθ' ἡμῶν;
 ὦ! διατὶ μὲ ἄκανθας ἐπρόικισας τὰ ρόδα,
 Τὸν βίον μὲ λυγμόν,

Τὸν ἔρωτα μὲ βάσανα καὶ στοναχὰς μυρίας,
 Τοὺς ὀφθαλμούς μὲ δάκρυα, τὰ στῆθη μὲ πικρίας;

Πλάστα, πρὸς τίς ἀνώνυμον καὶ ἄφροντιν τὸν βίον

Δὲν ἔδωκας, ἀλλὰ μεστὸν ὀδύνης καὶ παθῶν;

Πῶς, πλάστα, συνεφύτευσας ἐν μέσῳ ἀνθυλλίων

Σωρείας ἀκανθῶν;

ὦ! ἔπρεπεν αἰώνιος ὁ βίος ἐν εὐδία

Νὰ διαρκῆ, καὶ ἔσαι νὰ χαίρη ἡ καρδιά.

Ἐπρεπε, Πλάστα, ἔσαι νὰ θάλλωσι τὰ ρόδα

Καὶ νὰ κοσμῶσι κεφαλὰς ἐφήβων καὶ παρθένων,

Ἐπρεπε, Πλάστα, ἐν χαρᾷ καὶ μὲ στερρὸν τὸν πόδα

Ἐν εὐφροσύναις μένων,

Ὁ ἄνθρωπος ἀθάνατος ἀλύπως καὶ ἀγήρω

Νὰ συγχορεύῃ ἔσαι μυρτοστεμμένος ἤρω.

Τὸ ὅλον σίγχοι 1809.

ΤΕΛΟΣ.

1888.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οί ἐν Κωνσταντινουπόλει

		<i>Εὐγενεῖ συστάσει κ. Μ Φα- κάρου Βου Διεκμηγέως τῆς 'Ε.Ι. Πρεσβείας.</i>	
		Ἡ Α. Υ'. Ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος	
		Νικόλαος Μαυροκορδάτος	4
Κωνσταντῖνος Ράλλης	20	Εὐγένιος Ζαλοκώστας	1
Παῦλος Στεφάνοβικ	10	Ἐπαμ. Μαυρομμάτης	2
Ἄλ. Καμπούρογλου	10	Μιλτ. Φάκκας	2
Α. Βαπορίδης ἐφένδης	10	Εὐθύμιος Μαργέλλος	2
Δ. Μεζίκης	10	Γεώργ. Γιαννόπουλος	1
Δ. Ν. Ταμβάκος	6	Γεώργ. Ἐλπίδης	
Εὐστ. Εὐγενίδης	5	Μιχ. Σεληνιάδης	
Δημ. Γενιδουνιάς	4	Μιχ. Τσικουράς	
Στ. Λεμονίδης	5	Ἰωαν. Δ. Νασύμ	
Ν. Κουρμούζης	4	Δημ. Βέλλης	2
Στ. Τσικαλιώτης	2	Ἄλεξ. Στεργίου	2
Νικ. Παπαδόπουλος	2	Ἄθ. Ἀποστολίδης	2
Ἄνδρέας Γεννάδης	2	Ἄθ. Πινιατῶρος	
Γεώργ. Ἀνεστορίδης ἱατρὸς	2	Ἄχ. Χρηστίδης	

Σώμ.		Σώμ.	
Κωνστ. Τσερώνης		Ι. Τσεράχογλου ιατρός	
'Αλ. Κόκκινος		Η. Τουργούτης »	
Β. Δεσίρης	2	Α. 'Ανδρεάδης »	
'Ιωαν. Χρηστίδης		'Ανδρέας Χ. Σκολιόπουλος	
Φώτιος Παπαγγελής		Διονύσιος Κοντογεώργης	
Γ. Φ. Γεωργιάδης		Γεώργ. Παπακωνσταντίνου	
Μιχ. Μαυρομάτης		Σ. Παρίσης	
<i>Τῆ Εὐγενεῖ φροτίδι</i>		<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτίδι</i>	
Α. Βαπορίδου ἐφέδρη.		Κ. Π. 'Εξακουστοῦ.	
+ ὁ 'Ηρακλείας Γερμανός	2	Π. 'Εξακουστός	2
+ ὁ Δέρκων Καλλίνικος	2	Μ. Δ. Σεμελάς	2
+ ὁ Βερροίας Προκόπιος		'Ανώνυμος	2
+ ὁ Προικονήσου		Κ. Γ. Κωνσταντινίδης	
Μ. Π. Κωνσταντίος		G. Castriggi	
'Ο 'Αρχιγρ. τῆς Ι. Συνόδου		Ι. Andoniadés	
'Ο Δευτερεύων Κωνσταντίνος		Ξενοφῶν Σαίνογλου	
'Ο 'Αρχ. 'Αμβρ. Σταυρίδης		Νικόλαος Εὐσταθόπουλος	
Συμεῶν Παπαδάκης		'Αλεξ. Σιμωνίδης	
Ν. Νικολαΐδης			
Γ. Λεμονίδης			
Μανουήλ Γεδεών	2	<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτίδι</i>	
'Αδελφοὶ Δεπάστα	10	Α. Μ. Κωνσταντινίδου.	
Κ. Πανώριος	5	'Αλεξ. Μ. Κωνσταντινίδης	2
Σείτανίδης	5	Mary Sifnéo	1
Δ. Κουκουζέλης		Κ. Καλλιάδης	
Εὐρ. Μηκίλης		'Ιωάν. Μαδυτινός	
Μιχ. Ππαχαράκης		Alexander Kallisch	
Κ. Κουκκάκης		'Εμ. Μπαλτατζής	
Γ. Θ. Γεωργιάδης ιατρός	2	Δ. Κ. Σαρτινσάης	
Α. Μελαγχροινός »		'Αλ. Κ. Κωνσταντινίδης	

Σώμ.		Σώμ.	
Θεοφ. Παράσχος		Τῆ Εὐγενεῖ Φροτίδι	
'Αλ. Σπάρταλης.		Θ. 'Αποστολίδου.	
		Θεμιστ. Δ. 'Αποστολίδης	
		Κ. Ε. Κωνσταντινίδης 'Α-	
		λεξανδρεὺς	
<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτίδι</i>		Ι. Χ. Στεφόπουλος	
<i>Χρυσούλας 'Ιωαννίδου</i>		Γ. Anastasiadés	
Χρυσούλα 'Ιωαννίδου	3	Θ. Καραμάνος	
Εὐστρ. Παπαδόπουλος	3	Α. Μπάρας	
Κ. Παρίσης		Α. Δ. 'Αποστολίδης	
Α. Δημητριάδης		'Αδ. Κ. Σφύρα	
. . . . .		Μάρκος Μαρκόπουλος	
		<i>Τῆ εὐγενεῖ Φροτίδι</i>	
		<i>Κορηλίου Σπαθάρη</i>	
Κορνήλιος Α. Σπαθάρης	5	<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτίδι</i>	
Σπυρίδων Δ. Σπαθάρης	3	Κ. Μ. Κωνσταντινίδου.	
Σ. Α. Χουρμούζη		'Αδ. Ζήση	
'Ανώνυμος		Βλαστάρης	
		Β. Οικονομίδης	
		'Ιωάννης Σουβαζόγλου	
		Χρήστος 'Ιωαννίδης	
		'Ανδρέας 'Αποστολίδης	
		<i>Τῆ Εὐγενεῖ φροτίδι</i>	
		Α. Ν. 'Αντωρακοπούλου.	
'Αναστάσιος 'Αδοσιδης	2	Α. Ν. 'Αντωνικόπουλος	1
Μ. Μωϋσίδης		Δημ. Κ. Καστέλης	
Β. Σούστης		Σωτήριος Σταυρίδης	
'Αντ. Βίζιρτζόγλου		Νικ. Π. Παύλου	
Μανούσης Γεωργιάδης		Νικόλαος Καλτζουνίδης	
Εὐστάθιος 'Αθανασιάδης			
'Ιωάννης Σεμελάς			
'Αγγελος Σιμιριώτης			
Alcibiadi Coculescu			

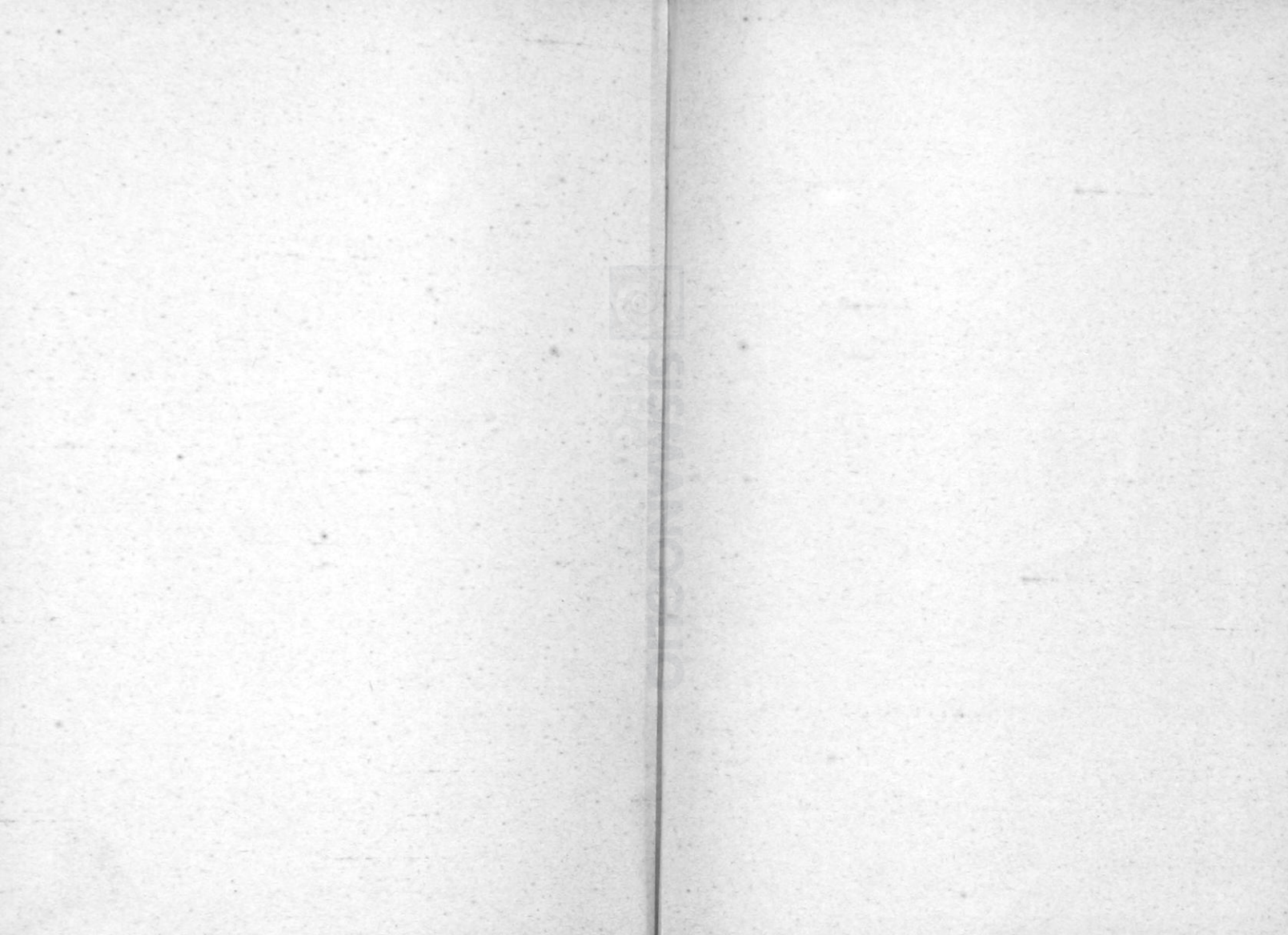
Σώμ.		Σώμ.
Ἰωακείμ Διαμάντογλου		N. Τσιμπῆς
Νικόλαος Ξυδάκης		Θ. Πετριδῆς
<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτιδί</i>		Κοσούδης
<i>Γ. Μποροσαντζόγλου.</i>		Ἐμ. Καναράκης
Γεώργ. Μποροσαντζόγλου	1	Δ. Α. Ἀφκέριος
Ἄβραάμ Φιλίππιδης		Μιχ. Χ. Μηχαηλίδης
I. Α. Ζερβουδάκης		Χ. Μιχαηλίδης
A. Αὐγερινός		I. Ἀλγιανάκης
Γ. Φυντρῆς		Μωϋσῆς Μωϋσίδης
Νεοκλ. Σαββίδης		N. Παπαδόπουλος
Z. Ἀντίπας		J. Vafiadēs
E. Κυριακίδης		Π. Νεστοριδῆς
<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτιδί</i>		Μιχ. Μορφιάδης
<i>Κίμωνος Βλαστοῦ.</i>		Ἄριστείδης
Κίμων Βλασιός	1	Πρόδρομ. Τριανταφυλλίδης
Ἡσαῖος Μοντεσάντος		Π. Κομετζόπουλος
Γεώργιος Ζαμάνος		Θ. Κ.
Ἰωάν. Κ. Ἀσκηδόπουλος		E. Κ.
Σωκράτ. Σ. Ἀσκηδόγλου		Φίλιππος Τυζλώφ
Κωνστ. Δ. Μπόλας		Νικ. Πασπαλλῆς
Σωκράτης Γ. Βλαστός		Θ. Παρασκευόπουλος ἱατρός
<i>Τῆ Εὐγενεῖ Φροτιδί</i>		Ἄλκιβ. Λαζαριδῆς ἱατρός
<i>Κ. Δημητριάδου.</i>		Παν. Νικολόπουλος Δ. Ν.
K. Ν. Δημητριάδης	1	Φαμπιάτος Φ. I.
Σταῦρος Ἰωαννίδης		Κ. Κωνσταντινίδης Φ. I.
Δημήτριος Φωτιάδης		Παῦλος Π. Κ. Κέπετζης
K. Ν. Φαλλιέρος		Κωνστ. Ν. Θωμάδης
		Κοσμάς Ξανθόπουλος
		Εὐκλείδης Ξανθόπουλος
		Ἰερομ. Δ. Ζ. Δημόπουλος
		Λαυριώτης
		K. Δ. Κλεοβούλης

Σώμ.		Σώμ.
Σπυρίδων Τρωϊάνος		Κωνστ. Βοβολίνης
Ἄδ. Α. Ἀναγνωστόπουλος		Μιχ. Βλαχάκης
Λεονάρδος Καλόγριας		Θ. Ν. Φιλαδέλφους
Γ. Π. Κωνσταντινίδης		Δ. Χ. Τριανταφυλλίδης
Γεώργ. Κέπετζης		Χριστόφορος Ροδίτης
Ἰορδ. Ρουμῆς		Γ. Μεταξᾶς ὑποστράτηγος
K. Σπανούδης		Ἐρμιόνη Ἰορδανοπούλου
		Ἄντιόπη Ψάθη
Οἱ ἐν Πανόρμῳ.		K. Ξένος δημοσιογράφος
Σέβασμ. Ἅγιος Κυζίκου		Χρῆστος Οἰκονόμος
Νικόδημος	5	Ἄθ. Φωτεινόπουλος
A. Παπαδόπουλος ἱατρός	1	Νικ. Φούσης
Ἀχιλλεὺς Περσίδης		Λέων Πολύμερος
Βασίλειος Μιχαήλ		Θ. Ἀγκωνάκης
Πέτρος Φιλανθίδης		I. Ἄβαντινός
Μιχ. Τούσσης		Οἱ ἐν Λαριῶν
Ἰωάν. Χ'' Ἀναγνώστου		Τραυλός
Θ. Μακρῆς		Γαρουφαλίδης
Ἀνώνυμος		Ἄθ. Γεωργιάδης
Οἱ ἐν Ἀθήναις.		Γαλάτης
Ἰωάννης Πατρίκιος	5	Κουβελάς
Πέτρος Χαρίλαος	5	Διδίκας
Γεώργιος Μόσχος	1	Ἰωαννίδης
Λύσανδρος Χαρίλαος		Σααμβουγ

*Μη ἐπιστραφεισῶν ἐν καιρῷ ἔλων τῶν ἀγγελιῶν, αἰτοῦ-
μεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνό-
ματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν.*

ORGANISATION

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

(Ὁδὸς Περικτοπαζάρου, ἀρ. 1).

1890.

296 / 12

